

Година XXVIII
БРОЈ 810
8. јул 1967.

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Дан
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

У ОВОМ БРОЈУ:

ЦРТИЦЕ ИЗ НОБ
КАКО ЈЕ ПРОВИЈЕНА
СИГФИДОВА ЛИНИЈА
ПРВИ СУСЕДИ — МЕДВЕДИ
ОД ДВЕ ДО ПЕТ
ПОПАЈЕВИ ДОЖИВЉАЈИ
ШАРЕНА ВРТЕШКА
НАГРАВЕНИ ДЕЧЈИ ЦРТЕЖИ
ПРИЧА
ШАХ
АНЕГДОТЕ
СПОРТ
ПИСМА ЧИТАЛАЦА
ВЕСТИ

ПРОНАЛАСЦИ

ГОДИНЕ

ЛАСЕР У ХЕМИЈИ

Ацетилен је исходни материјал за многе производе органске хемије. Због тога није чудно што научници стално траже нове методе за његово добијање. Недавно се у њиховом арсеналу појавио и ласер. Зрак ласера изазива испаравање чак и материје с највишом тачком топљења. Изузетак не представља ни графит (угљеник). Ако се тај процес одвија у атмосфери водоника у којој се онда образује — ацетилен.

»РИБЉЕ ОКО«

Рибама сви предмети изгледају управо овако: цигара се претвара у телеграфски стуб, глава се увеличава до невероватних размера, слона сурла се издужује. Ови снимци значајни су помоћу објектива с углом гледања од 180 степени. Објектив је због тога и добио име „рибље око“.

ПРОВИДНА КЕРАМИКА

Стакло је провидно али не подноси високе температуре. Ту у помоћ може да прискочи само кварц. Али, догађа се да и кварц не може да издржи веома високе температуре и тада истраживачима не остаје ништа друго до да се одрекну жеље да прате високотемпературне процесе.

Стога је разумљиво што научници настоје да створе провидан материјал отпорнији од кварца. Недавно су успели да учине провидном једну врсту керамике. То је у ствари тврди раствор оксида торијума у оксиду итријума који издржава температуру до 2.200 Ц, степени.

Пешице по води

Људе је вода одувек привлачила. Можда су због тога покушавали да је на разне начине освоје. Док су једни радили пливајући, други помоћу сплавова или чамаца, трећи су употребљавали најнеобичнија возила: каде, бицикле. У ову групу спада и

четрдесет шестогодишњи Пољак Алек Вожњак који је конструисао неку врсту пловених смучки, које је назвао „ски-нус“, и са којима је препловио више хиљада километара. Скинус подсећају и на смучке за снег и на водене смучке, мада нису ни једно ни

друго. У ствари оне се састоје од два штапа који на врху имају по пловак који смучару помажу да се креће по води, као што штапови помажу обичном смучару да се креће по снегу. На ногама уместо смучки има два специјално направљена, минијатурна чамаца која су ради боље стабилности међусобно везана.

Према мишљењу проналазача главне предности ових пловених смучки су: човек који их има на себи може стабилно да стоји на води, што је досад било неизводљиво; може да се креће по води и да плови низ речну матуцу и брзаке, слично кајаку, али с мање вероватноће да се преврне.

Вожњак је са својим скијама пловио низ Темзу 350 километара, од места Дагенхама, у коме живи од рата па све до Вестминстера, усред Лондона. Сем тога на њима је прешао хиљаде километара на пољским и енглеским рекама. Он тврди да овај спорт пружа уживање и верује да

ВОЖЊАК СА СВОЈИМ ПЛОВЕНИМ СМУЧКАМА НА ЈЕДНОМ ЕНГЛЕСКОМ КАНАЛУ. НА ГРУДИМА МУ СЕ НАЛАЗИ „РЕЗЕРВНИ“ ПЛОВАК

ће ускоро стећи доста присталица. Јер, за њега није потребан снег као за смучање на снегу, ни скупи моторни чамац, као за смучање на води. Нада се да ће се овај нови спорт уврстити као дисциплина на Олимпијади у Мексику.

СКИНУС АЛЕКА ВОЖЊАКА ЈЕ У СТВАРИ КОМБИНАЦИЈА СМУЧКИ И ЧАМАЦА

ЊИМА ТРЕБА ВЕРОВАТИ

Управа највећег њујоршког биоскопа који има 6200 седишта сматра меродавним мишљење својих чистачица од критичара. Разлог: кад се приказује лош филм чистачице овог биоскопа покупе у току дана више од десет килограма гума за жвакање. А кад је филм добар гледаоци се зане су, забораве на жвакаћу гуму и чистачице покупе свега два до три килограма на дан.

ЗА СТАН — ДВАПУТ ОКО СВЕТА

Вера и Свен Отосон обратили су се уреду за додељивање станова у Стокхолму. Речено им је да ће им жеља бити испуњена тек после осам до десет година. Нису имали новца да купе стан, али нису ни пали у очајање. Вера се досетила да би то питање могли да реше, ако би се запослили на неком пароброду: поред плате имали би ту и стан и храну, па би потребну суму могли да уштеде. Свен је усвојио њен предлог и они су се запослили на теретном броду „Брохолм“. Он као шеф

кухиње и магацина, а она као његов административни помоћник и одговорно лице за чистоћу на броду.

Служба на теретњаку била је напорна, али они су је вршили лака срца. Време проведено са морнарима остаће им у најлепшем сећању. Млади супружници провели су четрнаест месеци на броду и за то време опловили су свет два пута. Зарадили су 14.000 шведских круна и моћи ће да остваре свој сан — купити стан.

ДА БИ БОЉЕ РАЗУМЕО

Дански судија Кнуд Штраумбус решио је да за време годишњег одмора постане кондуктер на трамвају.

— Не само да ће то за мене бити прави одмор — рекао је он — већ ћу моћи боље да у познам и саобраћајна правила као и њихове прекршиоце. То ће ми помоћи да доносим праведније пресуде кад се после годишњег одмора вратим мом редовном занимању.

Шта онда?

Шетали у бањи Карлсбаду Беговен и Гете. Али, ни ту нису имали мира, гости су им стално досађивали поздрављајући их.

— Ово ми се нимало не допада — рече стари песник.

— Већ једва подносим овакве изразе поштовања.

— Ваша светлост не би требало да то узима трагично — тешко га је композитор. — Можда се то поштовање укажује само мени.

Слаба ушеха

У једном интервјуу некада чувена америчка филмска звезда Глорија Свансон се пожалила:

— Свака звезда временом пада у заборав. Једино нас се пореске власти сећају.

Жибу не журе шамо

Пошто су већ многе књиге Марк Твена биле издане у великим тиражима, писац је купио кућу ван града. Успех писца навео је општинске оце да му стално досађују тражећи новчану помоћ.

Једном су тако затражили од Твена паре да се подигне још већа ограда око гробља.

Твен им је истог тренутка одговорио:

— То уопште није потребно. Они који тамо леже не могу више изаћи напоље, а живи се не журе да тамо стигну.

Ripley's

Веровали или не!

АЛКИДЕ ЧЕРВИ

ИЗ РЕЦИО ЕМИЛИЈЕ (ИТАЛИЈА) ИМАО ЈЕ 7 СИНОВА И СВИХ СЕДАМ ОТРЕЉАЛИ СУ ФАШИСТИ ИСТОГ ДАНА (28. ДЕЦЕМБАР 1943)

НА ГРАДСКОМ ПЕЧАТУ

НЕМАЦИ ОД ГРАДА ГЕЛНХАУЗЕНА НАЛАЗЕ СЕ ЛИКОВИ ЦАРА ФРИДРИХА БАРБАРОСЕ И ЊЕГОВЕ ЖЕНЕ ЈЕР ЈЕ УМЕТНИК БУКВАЛНО ОХВАТИО ЛИЦО ЦАРЕВО НАРЕЂЕЊЕ ДА НА ПЕЧАТУ ИЗРАДИ „ОНО ШТО ВИДИ“

2-12 © King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

СТРАХ ОД ЗАТВОРЕНИХ ОЧИЈУ

СУТАН ЈАНАРИ КОЈИ ЈЕ БИО ПОГЛАВАР КАРМАТИТА ОД 900. ДО 913. ГОДИНЕ НАУСИО ЈЕ ДА СПАВА ОДЕВЕН, НАОРУЖАН И ШИРОМ ОТВОРЕНИХ ОЧИЈУ. КАД СУ ЊЕГОВИ ПРОТИВНИЦИ ДОЗНАЛИ ЗА ТУ ЊЕГОВУ ТАЈНУ 2 ЗАВЕРЕНИКА СУ МУ СЕ ПРИШУЊАЛИ, НОКУ И УБИЛИ ГА У СЛУ

КАМЕЛЕОН МОРА

ШАРЕНИ МОРСКИ КОСТРЕШ МОЖЕ ДА МЕНЈА БОЈУ ПОДЕШАВАЈУЌИ ЈЕ ПРЕМА ОКОЛИНИ

ХОДОЧАСНИЦИ

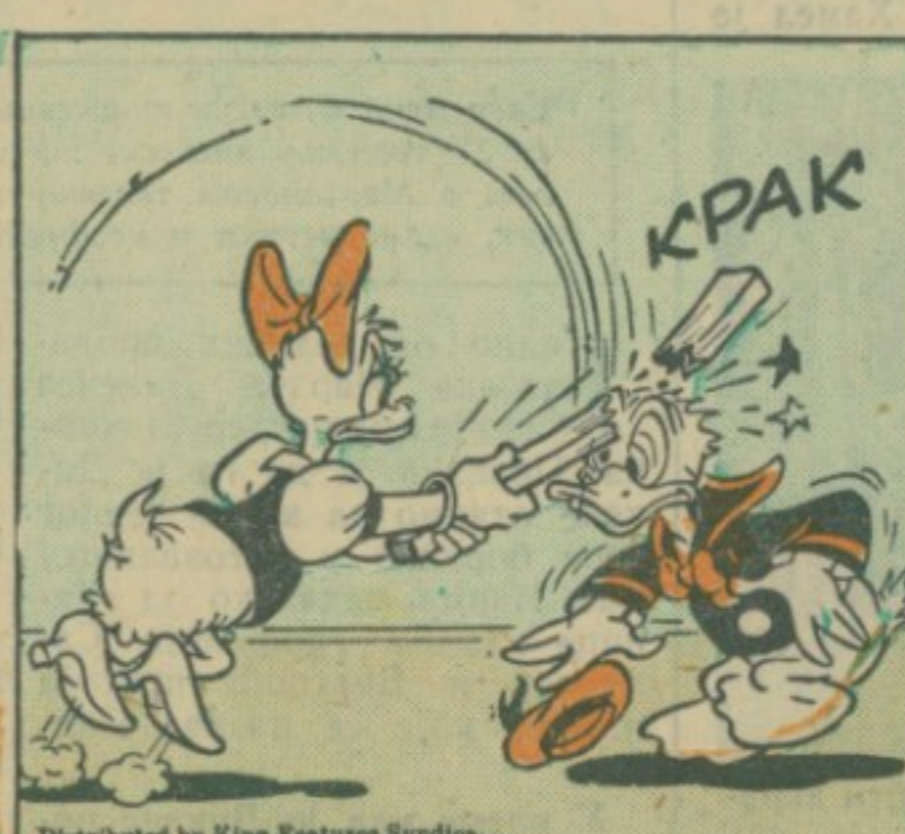
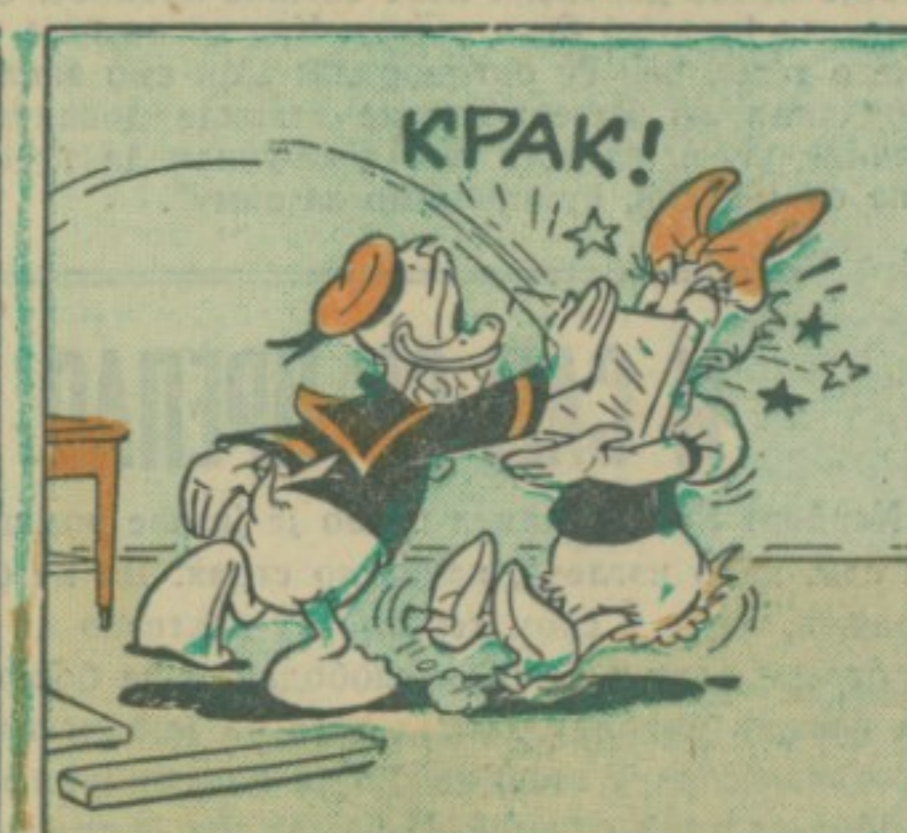
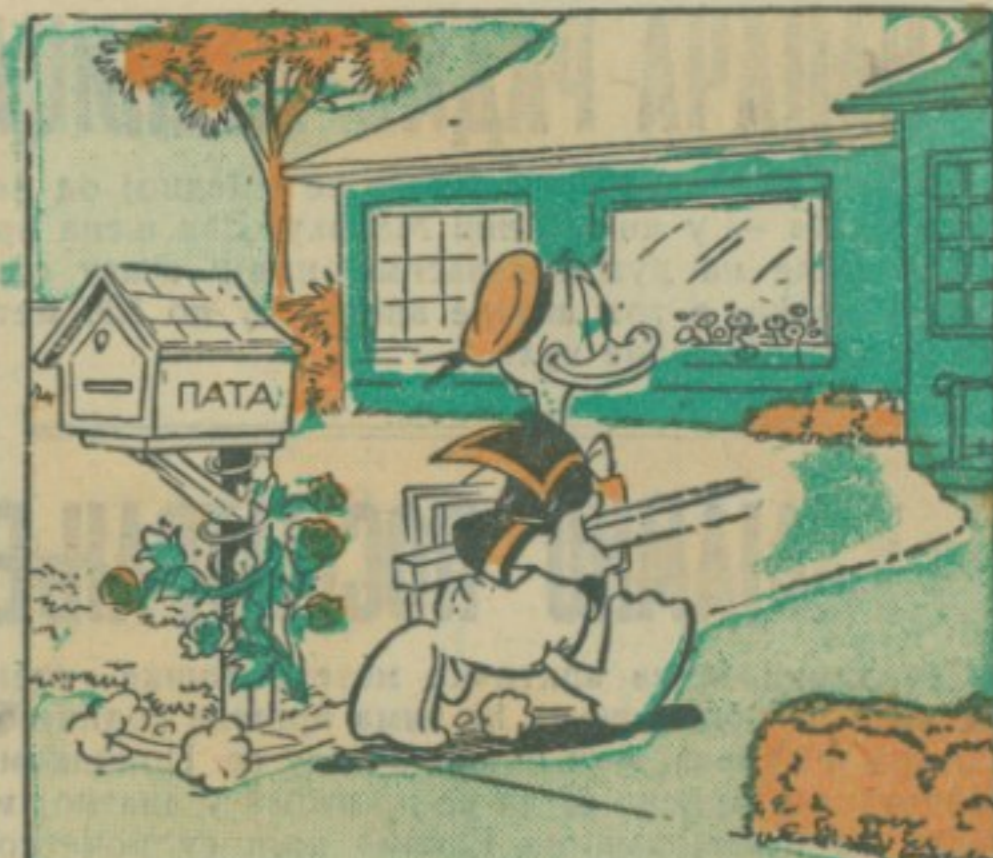
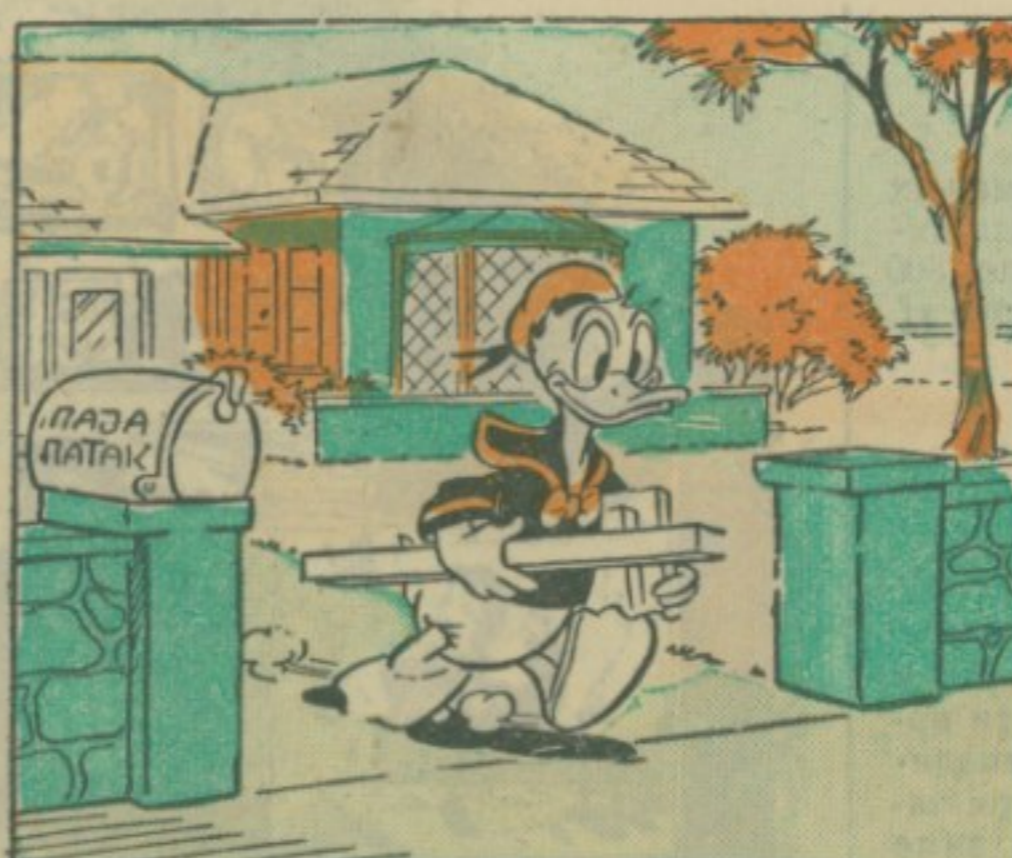
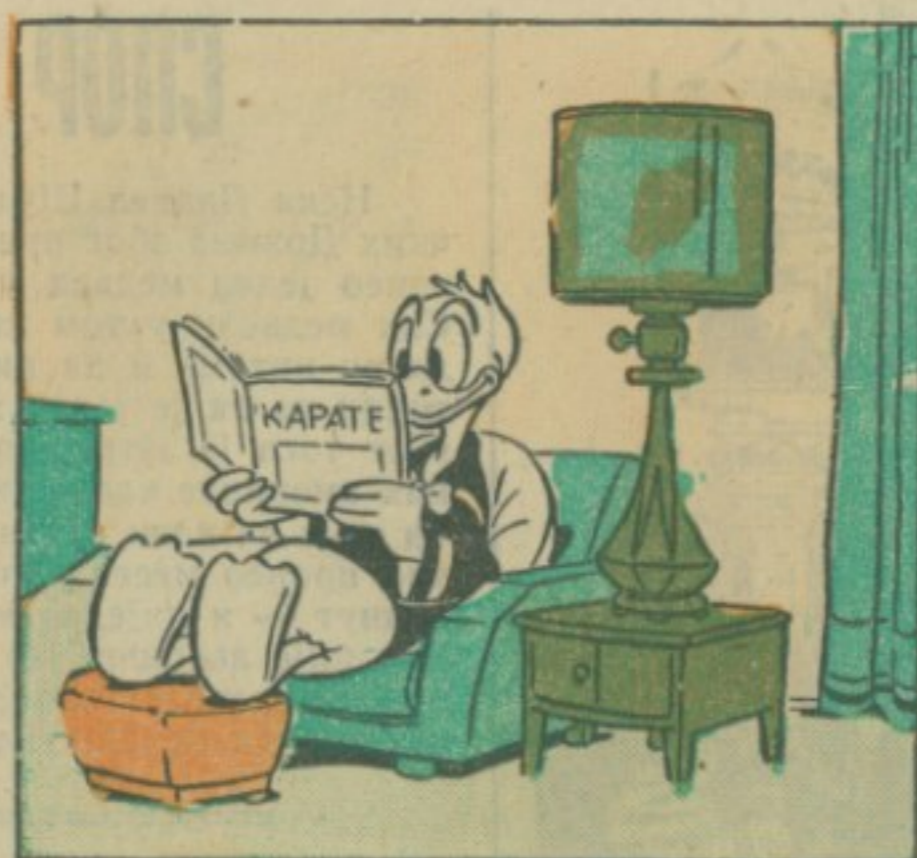
ВАЗАРСКО ДЕЛО ПРИРОДЕ У БЛИЗИНИ КАВУСА, У ТУРСКОЈ

АЛОЈА

ГОРКА БИЉКА СИЈИ ЈЕ ОД УПОТРЕБЛА - ВАН У СТАРОЈ МЕДИЦИНИ ЈЕДИНИ ЈЕ ЛЕК У МОДЕРНОЈ МЕДИЦИНИ ПРОТИВ ОПЕ - КОТИНА ИЗАЗВАНИХ У - ЗРАЦИМА

WALT DISNEY

ПАЈА ПАТАК

СПОРТ

КО ЋЕ ПОБЕДИТИ КУХУЛИНА?

Олимпијада је почела традиционалном парадаом брџанских кланова. Потомци познатих шкотских родова лагано корачају зеленом травом која покрива стадион. Одевени су у старинску ношњу древних становника Шкотске: беле платнене кошуље и килтови (коцкасте фалтане сукње до колена), кратке тамне јакне; на раменима немарно пребачен плед причвршћен породичном копчом или великом енглеском иглом (зихернадлом) а на ногама груба обућа савишена из

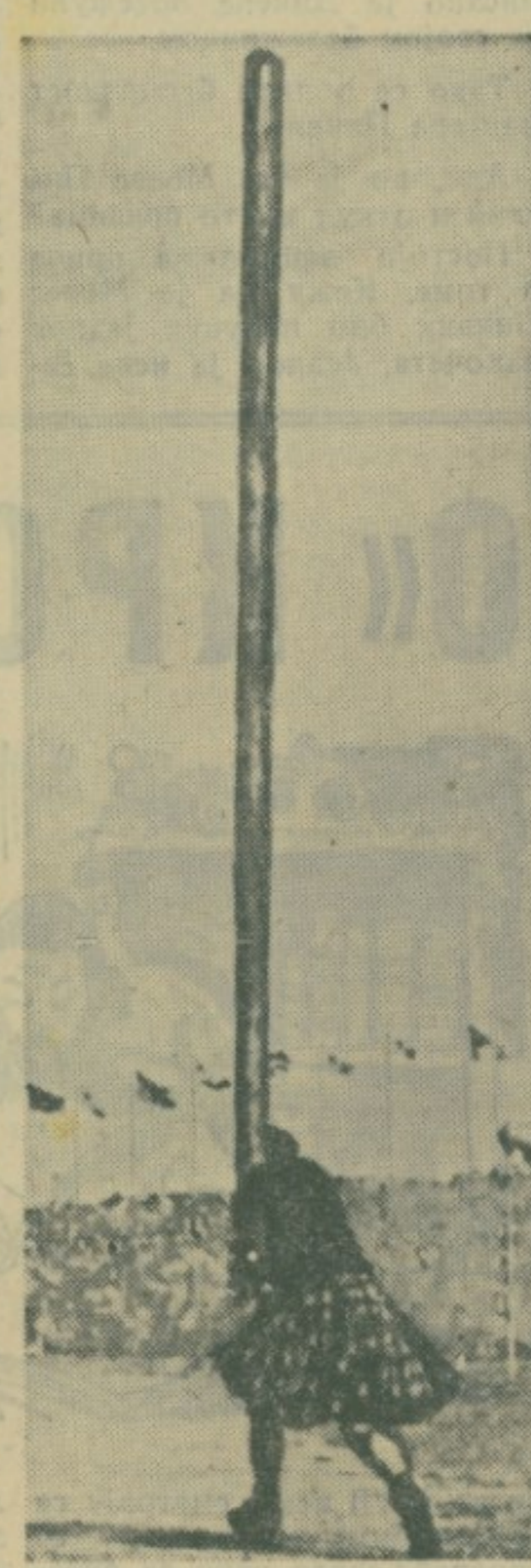
једног комада нештављене коже. Прати их оркестар гајдаша. Гледаоци, поразмештани на клупама, одмах препознају учеснике у церемонијалном маршу. И то не због тога што их познају лично, већ по боји и шарам тартана — ткањине од које су начињени пледови и килтови. У стара времена сваки шкотски клан имао је своју боју и своје шаре на тартану: од најједноставнијих какав је био тартан клана Роб Роја — црна и црвена поља једнаке величине — до живописног тартана клана Стјуартових — на јаркоцрвеној основи изукрштане жуте, црне, сиве, беле и зелене пруге. За шкотске

брџане боје и шаре биле су знак распознавања: одмах се могло знати којем клану незнацац припада.

И данас народне олимпијаде у Абојну, Бремеру и Киримуру почињу парадом после које долази такмичење. Највеће узбуђење изазива код гледалаца такмичење тешких атлетичара — бацача јеловог стабла.

Повијен под тежином стуба — тежак је 72 килограма — атлетичар трчи. Главна његова брига је да свој стуб висок пет метара одржи у равнотежи. Затим, тачно одмеривши своју снагу, такмичар не смањујући брзину повија горњи део тела уназад и баца стуб у ваздух. По правилима такмичења стуб треба да начини у ваздуху благ лук, да горњим врхом удари о земљу и „легне“ тачно у правцу којим је човек трчао. Некада су келтски ратници на тај начин постављали мостове преко провалија и мањих река.

Стуб мора да прелети дванаест и по метара. Тек у том случају судије израчунавају остале поене: став и брзину тркача; да ли му је стуб, док је трчао, стајао усправно; да ли је лук баченог стуба био довољно благ и томе слично. Саге причају да је јунак келтских прича Кухулин бацао своје брвно по педесет метара.

НЕКАД И САД

Данас су фудбал, кошарка, одбојка — спортови, међутим, код неких старих народа игра с лоптом сматрала се светом, а сама лопта била је симбол Сунца, Месеца или Земље.

Ескимима су се играли с лоптом дочекујући странце. Древни народи који су насељавали данашњи Мексико имали су чак и бога игре с лоптом, који се звао Ксолотл. Наравно, када су се богови играли с лоптом, они су увек били победници.

Дубок религиозни смисао некада су имале и друге игре. Ваздушни змајеви на Хервејским острвима били су посвећени богу Ронго и њихово пуштање имало је одређени карактер. Ходање на шулама код старих Маја повезано је с именом бога-птице Накокахмута. На острву Борнеу постојало је веровање да ће род пиринча бити добар ако се пред сетву заврти чигра.

СПОРТ

Уређује: Паја Патак

Ква Ква!

Болест Гуте Гусона

Гута Гусан дошао лекару и овај га прегледавши каже: — Шта да вам препишем? Здрави сте као дрен. — Нешто против апетита, докторе. Немам новца, а једем за четворицу.

Шилџа као болесник

Дошао лекар Шилџа и види да није ни окусио лек. — Зашто нисте узимали лек како сам вам прописао? — Шта сам могао да радим кад на боцици пише: „Држите добро чатворено“.

Само један рођендан

Ујка Паја, зашто ја имам само један рођендан? — Зато, Влајо, што се сви само једном рађају. — Сви? А ја сам чуо да си ти толико пута казао: „Е, данас сам се поново родио“.

Све је исто

Ујка Паја направио тродневни излет са својим сестрицима. Када су се вратили с пута, а дошли су касно увече, ујка Паја им рече

да погледају да ли је код куће све у реду и је ли све онако као што је било када су пошли. — Дабоже! — потврдио је Паја. У салону горе и сада све сијалице великог лустера који је Паја запалио када смо пошл!

Шта би највише волео?

Десило се да је и Влаја једном добио добре оцене, на је ујка Паја било јако драго. — Ето, Влајо, најпосле да и ти добијеш добре оцене! Зато ћу да те наградим. Хајде, реци, шта би највише волео? — Највише бих волео да више не идем у школу.

Да ли је сигуран?

Ушао Шилџа у једну књижару и надменим гласом каже продајцу: — Желео бих да купим издесет књига. Наравно, све треба да имају кожни покривач, по могућству мрке боје. Можете ли ви да ми препоручите неке познате писце? Видећи с ким има посла продавац поче да говори: — Па... господине можете да узмете сабрана дела Толстоја, Достојевског, Молијера, Хемингвеја... — А ви сте сигурни да су они познати писци — пресече га Шилџа.

НАЈЈАЧА РАДИО-СТАНИЦА

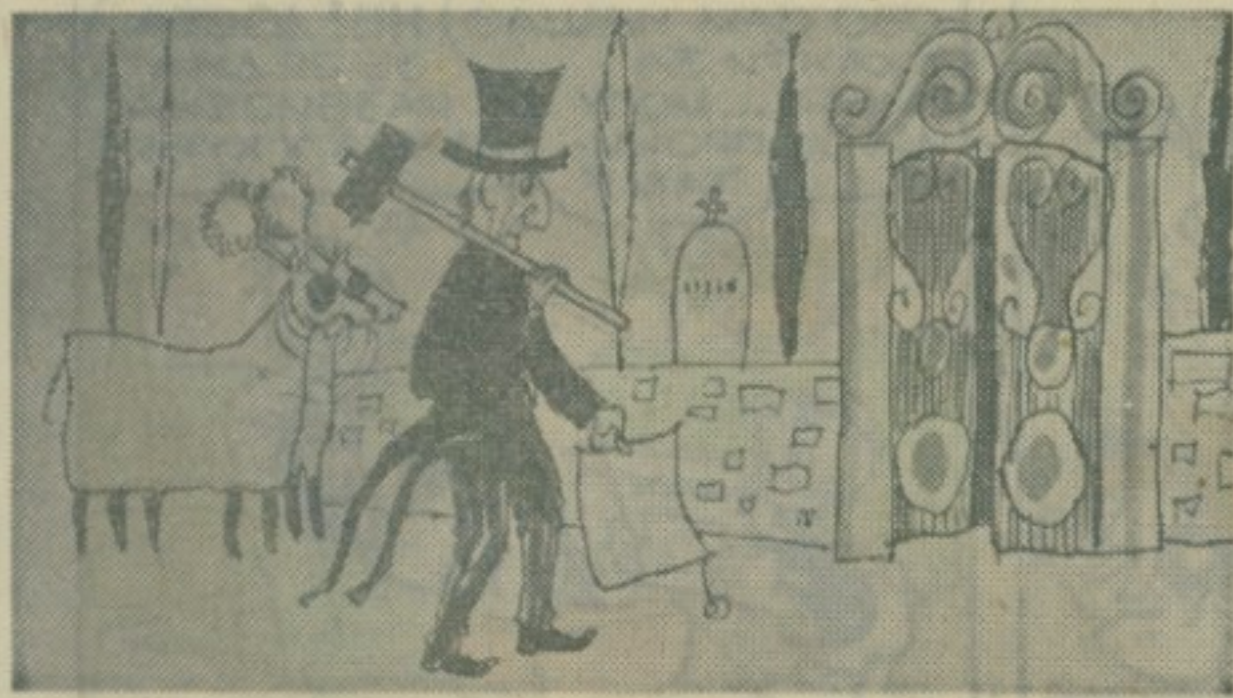
Најјача радио-станица налази се у једној од најмањих земаља света — у кнежевини Монаку. Два њена предајника која раде на дугим таласима, имају снагу од по 600 киловата сваки, а три антене високе су по 320 метара, тј. више су од „Ајфелове куле“.

УЗАЈАМНО ПОСМАТРАЊЕ

Сарадници једне арктичке метеоролошке станице у САД дали су прогнозу да ће зима прошле године бити врло оштра и сурова. Али преварили су се. Приликом анализе података утврђено је да се прогноза у знатној мери заснивала на посматрањима Ескимана који су почетком зиме на своје игло додали нове снежне блокове. Отуда и закључак да ће зима бити оштра. Кад су касније упитали Ескимани о томе, они су одговорили: „Ми смо запазили да су Американци из метеоролошке станице довлачили велике количине угља, из чега смо закључили да треба и ми да се, на свој начин, припремимо за зиму“.

И САМ СЕ ПРЕПАО

Херберт Густав Хамел писао је језиве романе од којих је и сам, како изгледа, нахватао страх. Да не би био жив сахрањен, он је у свом тестаменту захтевао да му се мртвом отворе вене и да неки слободан, а не болнички, лекар изда његову умрлицу. Поред тога он је захтевао да му се у мртвачки сандук стави чекић да би лупајући њиме могао из гроба да тражи помоћ. И најзад, он је тражио да му се обуче широка кошуља која га не би спутавала. Хамел је

умро у 86. години, а за собом је оставио 32.000 фунти зарађених писањем језивих прича.

ДЕФИНИЦИЈА ХРКАЊА

Разводница једног париског позоришта удаљила је из гледишта Етијена Казенова због тога што је хркао. Казенова је тужно позоришну дирекцију због јавног насља. Ако му првостепени суд не пружи задовољење, он ће терати до највишег суда.

— Хркање је слободно изражавање мишљења — сматра Казенова. Ако ми се комад не допада имам право да спавам у позоришту.

СЛАБА ХРАНА—ДОБРА РЕКЛАМА

У проспекту једног хотела на Флориди пише: „Ако желите да ослабите дојте код нас. Лоша једнолична храна одузеће вам сваку вољу за јелом. Преплатите се још данас“.

Власник овог хотела каже да ова реклама привлачи велики број људи спремних да се задовоље и слабијом храном, јер су се уверили да их тако нико не доводи у искушење.

МИСТЕР ПИКВИК —НАХОЧЕ

Савремени енглески књижевник Х. Мортон објавио је књигу „У тражењу Енглеске“. У њој се налази занимљив одељак о Мортоновом трагању за пореклом презимена Пиквик, веома ретким и необичним за Енглеце.

Једно од великих проналазака Чарлса Дикенса било је име мистера Пиквика. Познато је да га је Дикенс открио за време једног свог боравка у летовалишту Бат. Наиме, недалеко од границе између грофовија Саммерсет и Вилтшир постоји насеље које се назива Пиквик.

У време кад је Дикенс посећивао Бат, на месту где се данас налази хотел „Помпа“ стајала је гостионица „Бели јелен“, власништво Мизеса Пиквика. Постоји претпоставка да је његово презиме крсило и неколико путничких кочија јер је Мозес, поред гостионице, имао и велику коњушницу. Његове кочије свакодневно су превозиле путнике у Бат и из Бата. И као инспирација, једног дана је презиме Пиквик, „измоловано“ на кочијама, заблестало пред Дикенсовим очима.

— Како презиме! — помислио је Дикенс посежући за својом бележницом.

Тако се родила бесмртност мистера Пиквика.

Али, ко је тај Мозес Пиквик и откуда му то презиме?

Постоји занимљива прича о томе. Кажу да је Мозес Пиквик био праунук једног нахочета. Једном је нека се-

љанка пролазећи селом Вик, које се налази недалеко од Бата, приметила у јарку крај пута некакав завежљај. Дечакић — јер је завежљај био беба замотана у пелене — био је први Пиквик. Наиме, жена је однела дете кући и дала му име Елизер Пиквик, што значи Елизер „покушљен“ у Вику.

Кад сам чуо ту причу, потражио сам адресар Бата. Уз његову помоћ утврдио сам да у Бату данас живи пет Пиквика. Са узбуђењем сам кренуо да потражим најближег Пиквика.

— Да ли је мистер Пиквик код куће?

— Да. Уђите.

Нашао сам се пред смркнутом човеком средњих година чије су очи биле сиве и замишљене. Помислио сам да никад нисам видео човека коме његово презиме толико не одговара.

— Хиљаде људи били би срећне да носе презиме Пиквик — приметио сам.

— Зар? — смркнуто је одговорио мој сабеседник. — Довољно је да га људи само чују па да почну да се смеју. Пиквик је био стари глупи магарца. То је, разумете се, изузетно и веома познато презиме али оно привлачи свеопшту пажњу а ја сам, знате, прилично скроман.

СПОР СА ДРЖАВОМ

Неки Даниел Шултис тузи владу Сједињених Америчких Држава због претрпљеног страха и озледа које му је нанео један медвед у Јелоустонском националном парку. Сви медведи у том парку су заштићени пошто се сматра да су питоми и да никога не нападају. Међутим, Шултис тврди да га је један медвед напао и озбиљно повредио и због тога је затражио одштету од 100.000 долара. Заступник америчке владе тврди да га медвед не би напао да га он није на неки начин изазвао. Да би то доказао он је лично провео месец дана на истом месту где је Шултис нападнут — и ниједан медвед га није напао. Спор, међутим, још није завршен јер је Шултис изјавио да ће се жалити Врховном суду тврдећи упорно да он није медведа ничим изазвао да га нападне.

ОД ПЛЕТИВА—ШКОЛА

У Шведској је све више мушкараца који воле да шију. Тај хоби почео је прво у малом месту Небебоду. Рудару Ериху Јохансену пало је на памет да у својим слободним часовима шије, везе и плете. Убрзо се јавило још петнаестак људи, па се тако створио кружок. Њима није циљ да конкуришу женама. Напротив они су позвали жене да их још боље поуче у том послу, па се од тога створило једно читаво „удружење шваља“. Све што се у току једне године исплете, сашије или извезе прода се за једну лепу суму. Није требало дуго чекати и сума је била велика, па су они могли од тога да обнове школу. У школи сад постоји просторија за разна предавања, сала за школу играња и стотениски спорт.

За Небебодом пошла су и друга околна места. Настао је такмичење које ће донети велике суме новца а он ће бити употребљен у корисне сврхе.

И СЛОН ОД СРЧАНОГ УДАРА

У зоолошком врту Форт Ворт, у Тексасу, угнула је слоница Тут, најпопуларнија животиња у Америци. Године 1940. она је спасла од смрти једног чувара, кога је оборно један разбеснели слон и почео да га гази. Тут је дотрчала и приморала нападача да своју жртву напусти. Поред пострадао чувара остала је све док није стигла помоћ. Чувару је спасен живот, али је остао инвалид. Слоница Тут угнула је у својој четрдесетој години од срчаног удара.

ПЕРЕ ЗА ШУНД

За јефтино издање романа „Шпијун који је дошао у зиму“, пре него што је постао бестселер, издавач је писцу Џону Ле Кареу исплатио 25.000 долара. За другу књигу „Рат у огледалу“ издавач је морао да плати 400.000 долара. У тврдом повезу ова књига штампана је у 250.000 примерака, а његово броширано издање за три недеље продато је у 3 милиона примерака. Писац је на овом делу зарадио 4 милиона долара не рачунајући ту хонорар који ће примити, јер се ова његова дела снимају за филм.

Чаплин на екрану

У енглеском документарном филму „Највесе лији човек на свету“ би ће приказан живот, делатност у области филмске уметности и стил рада Чарла Чаплина. У филму ће бити искористишени кадрови из филмова који до данас нису приказивани.

Увоз бацила

У циљу борбе против биљних штеточина Аустралија ће из Америке да увезе 10 књига бацила bacillus thuringiensis, што представља 200.000 милијарди живих бацила који су природни непријатељи гусеница.

»ПЕРО« КРОЗ ВЕКОВЕ

У току векова прибор за писање се мењао, а у многоме је то зависило од онога на чему је требало да се пише. Да би писали на тврдом материјалу, људи су морали употребљавати неку врсту специјалне игле, а за писање на камену — длето. За писање на листовима од воска користило се такозвано стил од бронзе или кости. Један крај му се шишио, а други проширивао. Оштри део стила служио је за писање слова, а онај проширени (као лепеза) употребљавао се за поравнање површине воштаног листа. На папирусу и пергаменту писало се помоћу кратких тршчаних штапића. На свили и хартији писало се четкицом. У почетку VII века за писање на хартији употребљавају се пера живине. „Оруђе писца је трска и перо. Помоћу њих се слова на страницама приказују. Трска је од дрвета, а перо од птице. Његов заострени врх се расцепи на двоје“. Ове речи монаха Исидора Севитског, које је на

писао у VII веку, сматрају се најстаријим доказом да се употребљавало перо за писање.

У наше време, када свако има налив перо, тешко је схватити колико су се некада ценила добра гушчија пера и колико су, она дуго употреб-

шће користила специјално обрађена гушчија пера. Претходно су се пера забавала у врео восак или пепео, затим су брисана вуненом крпом и на тај начин са њих скидана масна наслага. Загрејана у песку или пепелу, перо је добијало еластичност и ослободило се масти.

Прича се да су се највише ценила пера из левог крила птице, јер су по нечем била погоднија за руку. Да би се штедела гушчија пера, године 1809. направљена је машина за сечење пера на неколико делова, па су се захваљујући томе од једног пера правиле три-четири цевчице. Цевчице су се завезивале и стављале, попут данашњих пера, у дрвена држаља. Метална пера почела су да се производе крајем 18. века, али су она била намењена само за цртање на литографском камену. Доцније, тек у првој половини 19. века почела су да се користе практичнија пера од метала, слична данашњим.

Стари фењер суво злато

На аукционој продаји у месту Батон Руж, савезна америчка држава Луизијана, оригинални старински фењер, који је некада служио за осветљавање париских улица, продат је за 5.000 долара.

Ко би рекао...

Један функционер Фудбалског савеза Француске тврди да један фудбалски судија за време суђења утакмице пређе око 11 километара, а кад се игра продужи чак и 20 километара. За то време он 40 пута интервенише и 520 пута дуне у звиждаљку.

ШТА?

НЕЋЕТЕ ДА РУЧАТЕ?

Да, свакако ћете се одрећи ручка ако јеловник изгледа овако:

као предјело — усолјени скакавци, супа од водених буба, главно јело — погачице од истуцаних сувих комараца, слаткиши — медањаци од масне глине.

Овакав јеловник би се, уосталом, тешко саставио. Јер, усолјене скакавце једу у Арабији, супу од водених буба у Чилеу и Перуу, масну слаткасту глину на Јави и Суматри.

АУТОМАТСКИ СКУЛПТОР

Лик у гипсу било ког модела може за свега два часа да изradi апарат конструисан у Мађарској. Апарат је с правом назван „аутоматски скулптор“.

Модел се ставља на постоље и почиње да се окреће око осовине брзином од 15 до 20 окретаја у секунди. У исто

време кино-камера сними 260 силуетних ликова, а на основу снимљеног филма „лепи“ се скулптура одређене величине.

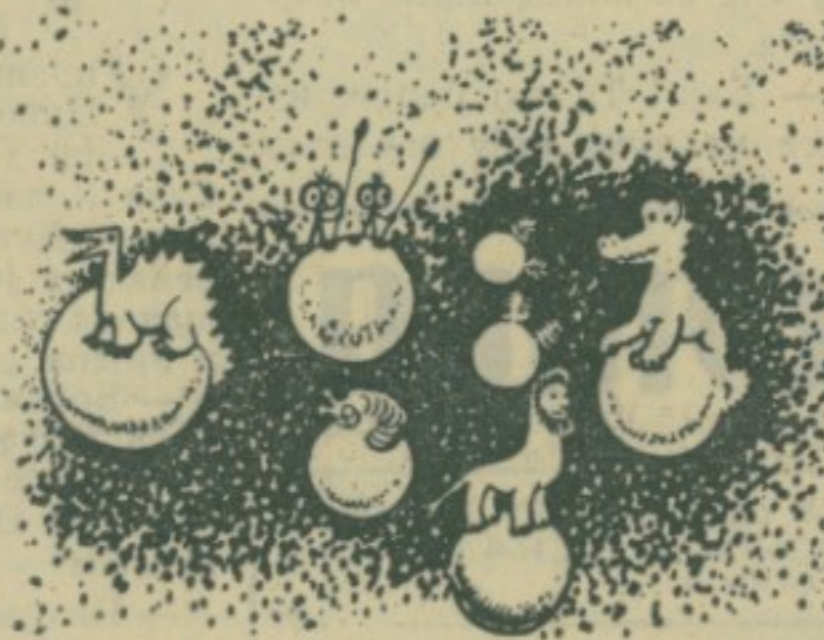
АТЛАНТ — 1

Како се крећу јата риба, који је облик мреже најпогоднији, колико велика треба да су „окца“ на мрежама — таквих и сличних питања, која интересују рибаре, има много. Одговор на њих могу да пруже само испитивања која се врше под водом.

Подводна лабораторија „Атлант-1“ намењена је баш таквим истраживањима. Она подсећа на реактивни авион-бомбардер. На место где треба вршити испитивања њу довлачи обичан брод и спушта је на дубину од сто метара. Кабл служи не само за тегљење, већ се преко њега лабораторија снабдева електричном енергијом. Поред тога, у њега су уграђене и телефонске везе.

ЖИВОТ У КОСМОСУ

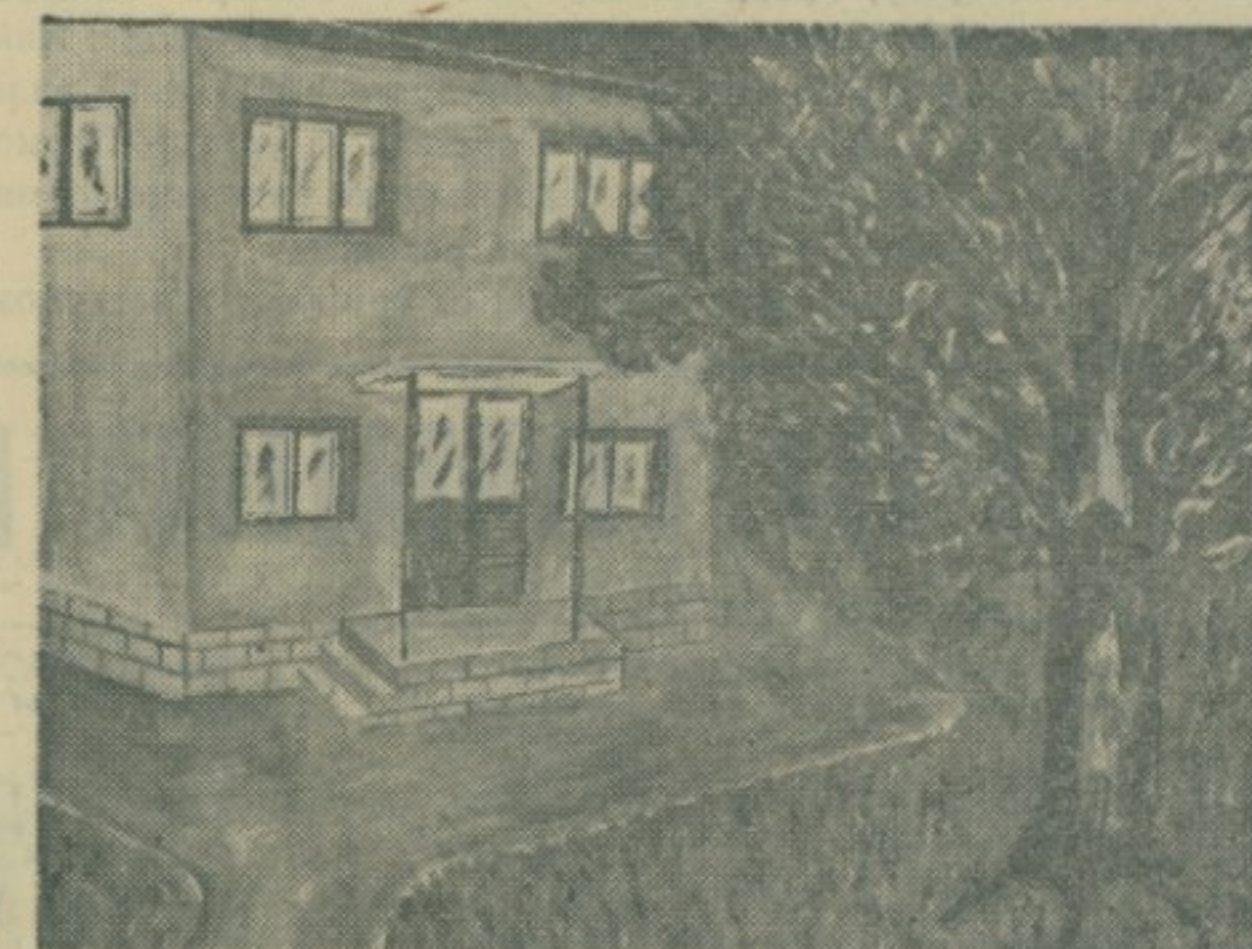
Совјетски научници, академици Опарин и Фјосенко, сматрају да у нашој галаксији има око 100 хиљада планета на којима владају услови погодни за развојање живота.

„СТАРОСТ“, Љиљана Габалдо, уч. VIII раз. Основне школе „Нурије Поздерац“ — Цазин.

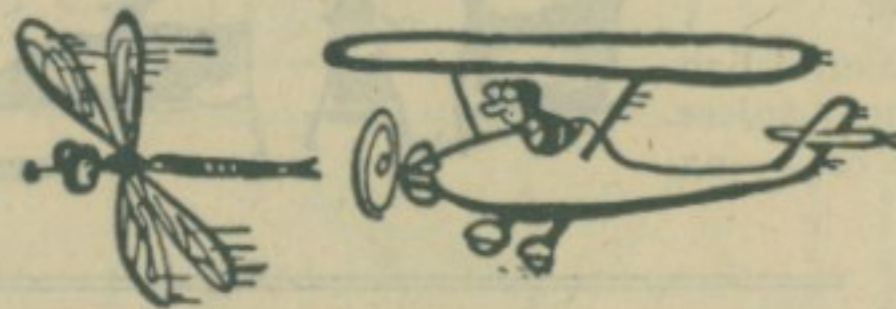

„ПЕЈЗАЖ“, Ката Копић, уч. VIII раз. Основне школе „Борис Кидрич“ — Жупања.

„КУБА У ДВОРИШТУ“, Имера Нагиба, уч. VII раз. — Сребреница

Брзина инсеката

Знате ли којом брзином лете инсекти? Вилин коњиц достиже 144 километара на час, пчела — 50 километара, а бумбар 14.

Мали бумбар прелети у минути 10.000 пута више но што износи дужина његовог тела.

Инсекти су способни да прелећу велика растојања. Аустралијске обаде су, на пример, хватали на отвореном океану 1600 километара далеко од обале.

АУТОМАТ ПРОДАЈЕ КЊИГЕ

Овај аутомат буквално је набијен књигама. Довољно је убацили метални новчић у прорез на бочној страни и — књига је ваша.

КАДА?

ОД ДВЕ ДО ПЕТ

Корнеј Иванович Чуковскиј, совјетски писац, дечји песник, књижевни историчар и преводилац, велик део свог стваралаштва посветио је деци. И то не само писању за децу, већ и проучавању деце и њиховог света, понекад неразумљивог одраслима. Плод тог проучавања — тачније речено један од плодова — јесте књига „Од две до пет“. Да додамо: од две до пет година. У њој је Чуковскиј покушао, и успео, да открије закономерности дечјег начина мишљења, њихов однос према свету одраслих и разним појавама у животу.

Циновским послом могао би се назвати рад дечјег мозга који до школског узраста треба да овлада читавом ризницом разних појмова. У раном предшколском узрасту деца су потпуно необавештена о најосновнијим стварима из области, рецимо, анатомије, физиологије и слично.

Потпуно наг дечачић стоји пред огледалом и, замишљен, говори сам себи: — Очи су да се гледа. Уши, да се слуша. Уста, да се говори... А чему пупак? Сигурно због лепоте...

Мајка доји новорођену кћерку. Старији син, петого-

дишњак, пажљиво их посматра. А затим пита веома озбиљно:

— Мама, а има ли тамо и беле кафе?

— Ох, мама, мука ми је под коленом.

Трогодишња девојчица се жали:

— Мама, мама, боли ме чинијца.

И показује чашицу на колелу.

Бака је извадила вештачку вилицу. Јура се закикотоа:

— А сад извади окице!

Баш је чудно: ја пијем и белу кафу и воду и чај и ка-

као, а из мене излази само чај.

— Мама, скини ми ципеле. Срвби ме дланић на десној нози.

Често се догађа да дете, пошто је створило овакву или онакву хипотезу да би објаснило неку непознату појаву, већ после један минут заборавља на њу и импровизује нову. Оно ће на крају крајева стићи до тачног поимања ствари али не треба очекивати да ће после неправилне хипотезе одмах уследити тачна. Дете иде према истини дугачком цик-цак линијом. Понекад оно сасвим мирно сажима две потпуно супротне представе. То се лепо види из заоста изванредне реченице једне четворогодишње девојчице:

— Бога има али ја у њега, разумем се, не верујем.

Бака је покушавала да је задоји православном вером а отац ју је вукао у безверје и мала, желећи да угоди и једном и другом, изразила је у једној реченици и веровање и неверовање у бога.

Четворогодишња девојчица игра се дрвеним коњићем као лутком и шапуће.

— Коњић је обукао репић и пошао у шетњу.

Мајка је прекида: коњски репови нису одело, они се не облаче и не скидају.

— Баш си ти, мама, глупа! Па ја се то играм.

Моја праунука Машења — пише Чуковскиј — почев од треће године изражавала је своју склоност према бај-

кама и фантастичним представама о свету помоћу речи „кобајаги“.

— Мама, а шта је коњ казао деци кобајаги?

— Мама, а шта је кобајаги казала столица столу кад су је одмакли? Казао је: „Мени је без столица досадно, кобајаги, а столица је кобајаги заплакао.“

— Кад идемо да беремо печурке оне кобајаги кажу: — Хајде да изиђемо из земље, дошли су по нас.

Али, девојчица је била потпуно господар илузија, које је стварала и могла је по својој жељи да их се одрекне ако су оне крљале њене интересе. Једном се узјогуни-

И чула је потпуно логичан одговор:

— Земичка не уме да говори. Земичка нема устаща.

На сличан начин дете се односи према измишљотинама из бајки. Један надобудни отац, желећи да своју кћер сачува од фантастике, сачинио је за њу, да тако кажемо, антибајку кроз коју се доследно провлачила мисао да вештица нема.

— Ја сам и без тебе знала

— одговорила му је девојчица — да вештица нема, али ти мени испричај такву бајку у којој има вештица.

Ево стенографски забележених питања које је митраљеском брзином задао један четворогодишњи дечак свом оцу у року од свега минут и по.

Ево стенографски забележених питања које је митраљеском брзином задао један четворогодишњи дечак свом оцу у року од свега минут и по.

КАО И У ПРОШЛОМ КОНКУРСУ „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“ ЗА НАЈБОЉИ ДЕЧЈИ ЦРТЕЖ И ОВОГ ПУТА РЕДАКЦИЈА ЛИСТА ЈЕ ОДЛУЧИЛА ДА ОБЈАВИ УСПЕЛЕ РАДОВЕ И НАГРАДИ СВАКИ ЦРТЕЖ СА ПО 2.000.— СТАРИХ ДИНАРА.

„ПЕЈЗАЖ“, Ката Копић, уч. VIII раз. Основне школе „Борис Кидрич“ — Жупања.

„КУБА У ДВОРИШТУ“, Имера Нагиба, уч. VII раз. — Сребреница

— А куда лети дим?

— А носе ли медведи панталоне?

— А ко љуља дрвеће?

— А могу ли се набавити тако велике новине да се у њих завије жива камила?

— Да ли се октопод развија из икре или је сисар?

— Зашто кокошке иду без каљача?

Ево и питања једне петогодишње девојчице?

— Шта је то цин? А може ли цин да стане у нашу собу? А ако би ишао четвороношак? А колико је пута Палчица мања од цина? А колико је пута цин већи од мене? А да ли цинови иду обучени или голи? А шта цинови једу? А јесу ли они добри или не? А може ли један цин да убије све фашисте?

Мала Маша о радио-апарату:

— А како су чике и тате с музиком ушли у њега?

А о телефону:

— Тата, кад сам с тобом разговарала телефоном како си се ти завукао у слушалицу?

Један трогодишњи дечак поставио је потпуно исто питање. Његова тетка, физичар по занимању, покушала је да му објасни устројство телефона. Он ју је веома пажљиво слушао а после свих објашњења је запитао:

— А како је тата оданде и-зишао?

Забрањен лов у фраку

Џејмс Робеј из државе Висконсин ишао је колима на венчање свога пријатеља коме је требало да буде кум. Пошто је желео да се провесели на свадби, понео је и пушку. Пут га је водио кроз шуму. Возећи тако угледао је јелена и, пошто није могао да одоли ловачкој страсти, опалио је и убио јелена. Мада лов на јелене у тој области није забрањен, Робеј ће ипак морати да одговара на суду — јер није био прописно обучен за лов. Наиме, по закону државе Висконсин у лов се може ићи само у оделу црвене, наранџасте и жуте боје. Како је Робеј имао на себи дрни фрак, то није био прописно обучен па према томе није смео ни да убије јелена!

БАРЈАК ЋЕ СЕ ВИТИ ДОК САМ ЈА ЖИВ

Бајо Ивановић, сељак из Дољана, био је један од најстаријих бораца у Другом батаљону Прве пролетерске бригаде. Али, и поред година био је неустрашив и врло дисциплинован борац. Због тога су га борци изабрали за барјактара батаљона.

Поносан због укажане части, одмах је направио футролу и штап за барјак од којег се више није растављао. Чим би борба почела, Бајо је развијао заставу, ишао пред батаљоном и узвикивао: „Напријед, пролетери!“ Међу првима је стизао на заузеле чуке, махао заставом, соколио другове, а затим је побијао у земљу где се победоносно лепршала.

— Бајо! Ти тај барјак изнесе на чуку коју заузесмо!

Добро пази шта радиш! Може ти га неко отети. Ако би се то десило, сви бисмо морали изгинути да га спасемо! — рече му Божо Божовић, командант батаљона, једног летњег дана 1943. године после жестоке борбе коју је батаљон водио негде у Босни.

— Друже команданте! Барјак мора бити на челу војске. Док сам жив више се! — одговори Бајо.

»БОСНА КАПИТУЛИРАЛА ПРЕД ЛИКОМ«

У лето 1944. године, чланови АВНОЈ-а прешли су на Вис. Једне вечери Родољуб Чолаковић, секретар АВНОЈ-а, пође на неку приредбу. При поласку заборави узети знаке распознавања.

— Стој! — нареди му стражар кад се врати.

— Стао сам!

— Руке увис! Лези!

— Легао сам!

— Дигни се!

— Дигао сам се!

— Трчи, спасавај Роћка! Онај Личанин што је на стражи узме му душу! — рече Мар-

ко Вујачић, командиру страже јер је, кроз отворен прозор, познао Роћков глас.

— Вечерас Босна капитулира пред Ликом! Ни Хитлер ти не мога ништа, а онај Личанин те натера на капитулацију! — рече Марко Роћко кад дође.

— Натјера, Марко, и то мушки! — Када дође командир страже пришао сам Личанину, руковао се с њим, честитао му и похвалио га због ревности у служби! — одговори Роћко.

Јелен »пуцао« у ловца

У лову се свашта догађа. То доказује и случај једног ловца из Калифорније. Он је прошле године ранио из пушке једног јелена. Иако рањена, животиња је журнула на ловца и ударила га у стомак. Том приликом јелен је некако закачио обарач ловачевог пиштоља, који се налазио за појасом и окинуо. Срећом, пиштољ је само лакше ранио ловца.

Једна оцена Пикаса

У Валорију, пребивалишту славног сликара Пикаса, људи уз обешечачки смешак препричавају ову згоду. Наиме, нов писмоноша завонио је на врата уметникове виле. Отворила је његова кћеркица и пустила га унутра. Писмоноша се изненадио толиком шаренилу на зидовима, помиловао девојчицу по коси и наивно рекао:

— Тако, тако, мала, забављаш се бојицама и четкицом.

А ЈА САМ СЕ НАДАО

У првим данима устанка у Црној Гори ослобођено је Грахово. Тих дана Сава Ковачевић се хранио у хотелу Душана Даковића. Понекад га је послуживала Душанова синовица Вида, млада и лијепа девојка.

— Богами, стрина, ко је тај Сава Мизара што се о њему толико прича?! — упита једног дана Вида Душанову жену Јану.

— Што ме, питаш кад и њега послужујеш?

— Богами, је ли то онај крупни што вазда поједе доста хљеба?

— Јест баш он! — одговори Јана смијући се и каза Сави по чему га је запамтила њена синовица.

Сјутрадан Сава поново дође на ручак са Бором Продавничем и са још неколико другова. И тога дана Вида донесе чинију са супом и стави је на сто.

— Виде, ти си девојка приспјела за удају а ја момак за женидбу. Све сам се до јуче надао да ћеш ме запамтити по тој линији, а не по томе што једем много хљеба! — рече јој Сава слатко се смејући. Насмеја и другове око себе, а Вида, као рак црвена, утрча у кухињу код стрине и прекори је што је одала код Саве.

ЧИЧА ТОМИНА КОЛИБА

ЧИЈЕ ЈОШ МРТАВ! ДА МУ ДАМО ПУТАЈАЈ ДУМА!

РЪАВО СМО СЕ ПО-НЕЛИ ПРЕМА ЊЕМУ! НАДАМ СЕ ДА ЋЕ ЗА ОВО ОДГОВА-РАТИ ГОСПОДА-РА ДА НЕ МИ!

ЊИХ ДВОЈИЦА ОДНЕЛИ СУ ТОМУ У ШУМУ И ПОЛОЖИЛИ ГА НА БАЛЕ ПАМУКА...

ТОМА ЈЕ ОТВОРИО ОЧИ.

СВЕ ВАМ ОПРАШТАМ!

РЪАВО СМО ПОСТУПИЛИ ПРЕМА ТЕБИ...

ДВА ДАНА ТОДАЕ ТОГ ТРАГИЧНОГ ДОГАЂАЈА ПРЕД ЛЕГРИЈЕ ВОМ КУЊОМ КЛУСТА ВИЛА СЕ ЈЕДНА КОЧИ-ЈА...

ЖЕЛИМ ДА ГОВОРИМ С ГОСПОДИНОМ ЛЕГРИЈЕМ!

ЈА САМ ЛЕГРИЈ!

ЈА САМ ЗАИСТА КУПИО ЈЕДНОГ ТИПА КОЈИ СЕ ТАКО ЗОВЕ! ЊЕГА НИКОУ МОГЛИ ДА УРАЗУМЕ НИ КОЈЕ ПЕСНИЦЕ НИ БИЧ! МИСЛИМ ДА ЋЕ УМРЕТИ!

ЈА САМ ЦОРИ ШЕЛБИ! ВИ СТЕ КУПИЛИ ЈЕДНОГ РОБА... ТОМУ; ОН ЈЕ ЧЕКАД РАДИО КОД НАС... ДОШАО САМ ДА ГА ОТКУПИМ!

ТАМО... У ШУПИ!

ГДЕ ЈЕ?

Паре за »лукуз«

Борећи се против алкохола и зла које он проузрјучује, разне земље у свету примењују и различита средства. Тако, на пример, у Финској ко жели да купи боцу алкохола мора најпре да покаже личну карту и потарду од послодавца да су му дугови исплаћени и да му његова зарада дозвољава да купи овај »лукуз«.

БЕЗОБРАЗНИ ПАПАГАЈ

Због тога што се служио непристојним речима веома распрострањеним у Енглеској, један папагај одстрањен је из вашингтонског зоолошког врта. Постојала је бојаза да његово брбљање не науче и остали папагаји с којима је био у друштву.

Метузалем

Неки трговац бициклима у Манили, главном граду Филипина, веома се зачудио кад му је дошао седамдесет двогодишњи Јоа Сом да купи бицикл. Још кад му је казао да бицикл није за њега већ да жели да га купи свом оцу за деведесети рођендан, трговац је једва успео да се прибере и прикупи толико »трговачке снаге« да обави посао.

Стари маратонац

У трчању на 20 километара од места Уделнаја до Лењинграда учествовало је 200 такмичара. У групи ветерана (40 до 60 година старости) победио је Николај Сафранов 54-

годишњи лаборант пољопривредног института у граду Пермску. После такмичења лекари су га прегледали и утврдили да стари не зна ни за какву болест и да свакодневно и зими и лети претрчи 15 до 20 километара због тренинга.

Цистерна без дна

Једна шведска фирма произвела је огромне цистерне од пластичне масе за нафту и њене деривате. Цистерне немају дна, а намењене су за пристаништа на мору. Постављају се не посредно у воду. Пуне се одозго. Пошто су нафта и њени деривати лакши од воде, они се не мешају с њом. И нафта како се сила у цистерну све више притиска зидове изнутра. Нафта се сила све до врха цистерне, која је помоћу костура од алуминијумских шипака учвршћена и не може да се преврне. Захваљујући овоме штеди се материјал. Ове цистерне се могу потопити и дубоко у воду помоћу тегова на четири краја, па им не смета таласање мора. Предност ових цистерни је у томе што се у њима процишћава нафта од разних састојака, који просто тону у море.

У »глувој соби«

У »глувој соби« Ајндовену, у Холандији, у апсолутној тишини, човек може, кад шаку приближи уву, да чује шум свог крвотока.

ЧОВЕК - ДЕТЕКТОР

На периферији Токија, поред саме железничке пруге, стоји кућица чији домаћин по звуку може да одреди какав воз пролази: експрес, брзи, путнички или теретни. Једном, се дећи у кади, зачуо је звук који му се учинио необичан. Похитао је до телефона и обавестио железничаре о некој неисправности код воза. Воз је заустављен на првој станици и прегледом је утврђено да се у осовини једног вагона појавила пукотина.

ДУБЛЕР

За време једне фудбалске утакмице одржане у француском граду Мецу, један играч био је тешко повређен. Извели су га са игралишта. Ипак, после неколико минута вратио се у игру као да се ништа није догодило. Када је утакмица била завршена, открило се да је озлеђеног играча заменио његов брат близанац. Утакмица је поништена а разобличени двојник осуђен је на три месеца затвора.

КОРИСТ ОД ТРАДИЦИЈЕ

У америчкој војсци постоји традиција: војно лице које је добило први официрски чин дужно је да првој особи која га поздрави салутирањем поклони један долар.

Американка Бети Цилијен прича о занимљивом случају када је њен брат добио официрски чин. Неки официр високог ранга који је новопеченим официрима одржао говор, после завршене речи стао је мирно и све их поздравио. После тога пошао је од једног до другог са испруженом руком. На тај начин зарадио је 200 долара.

КАКО САМ БИО ДЕЛФИН

ХУМОРЕСКА

АЛЕКСЕЈА КОВАЉЕВА

Када је наш чамац већ био на средини реке, Витја се најезио и казао:

— А знаш ли, Кољка, да ја... не умем да пливам. Од изненађења весло ми је испало из руке. Чамац се заљуљао.

— Ох, не љуљај! — уплашено је завапио Витја. — Овде је дубоко.

— Па зашто ми то ниси раније казао? — оборио сам се на њега. — Зашто смо онда пошли на експедицију по реци? Зашто смо се понижавали и молили да нам позајме чамац?

Витја слеже раменима. Изгледао је баш жалосно.

— Не, не — нисам се дао разнежити. — Кажу, зашто си се хвалио да умеш да

пливаш као ајкула? Ко те је вукао за језик?

— Тачно — плачљиво је

потврдио Витја, — казао сам да умем да пливам као ајкула али тек пошто си ти

казао да пливаш као делфин.

— Ко?! Ја сам први казао да пливам као делфин? Лажеш! Ти си први казао да пливаш као ајкула.

— Па добро, нека сам ја казао — попустио је Витја.

— Какве то везе има?

— И још колико има везе! — викнуо сам.

— Што си се толико узбудио? — зачудио се Витја. — Ако пливаш као делфин шта је за тебе да ме, баш ако затреба, извучеш из воде. Можеш за мене и орден да добијеш. Да, да, орден за спасавање утопљеника. — И тихо је додао: — Ја бих и раније признао... Али, кад си ти казао да пливаш као делфин било ме је некако сра-

мота да кажем како уопште не знам да пливам.

— Опет ти своје! Па ти си први казао да пливаш као ајкула!

— Пусту — одмахнуо је Витја руком. — Зар је то тако важно?

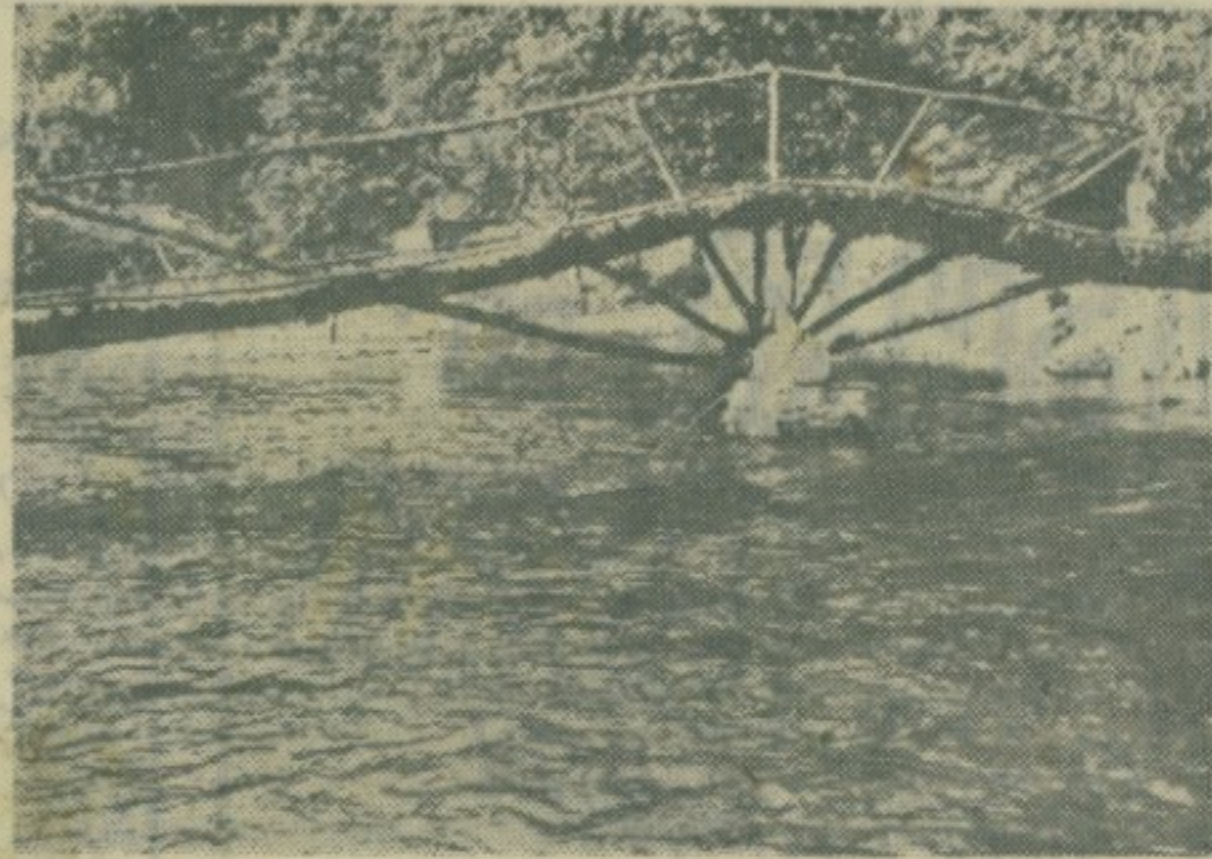
— У томе и јесте ствар што је веома важно! — крикнуо сам у очајању. — Да ти ниси први казао да умеш да пливаш као ајкула ја не бих пристао да кренемо у ову експедицију по реци због тога... Због тога што сам ја рачунао на тебе...

— Значи, и ти?... прошапутао је Витја бледећи.

— Ђукте сам климнуо главом. Не договарајући се почели смо опрезно да весламо према обали...

ПОПАЈ

БРВНО-МОСТ

У горњем току реке Ресаве, десне притоке Велике Мораве, поред колских мостова, има и брвна — мостова преко којих пешаци и возила прелазе с једне на другу обалу реке. Својим необичним

изгледом истиче се брвно код планинарског дома Суваја. Овај мали дрвени мост направил су пре неколико година војници, који су радили у кањону Ресаве.

»ЕСПРЕСО ГРЧ«

»Еспресо-грчком« називају италијански лекари болест од које у последње време све више оболевају бармени који раде са машинама за експресно кување кафе. Наиме, овај грч настаје услед непрекидног и брзог покретања ручице на машини, а овај покрет они некад понове и до хиљаду пута на дан.

УСЛОВ: МНОГО ДЕЦЕ

У Лондону се израђују мушке машине од тканина са специјалним шамама. Ове машине могу да носе само очеви који имају десеторо или више деце.

ЗБОГ БОЉЕГ ЉУДСКОГ РОДА

У једном америчком листу објављен је оглас овакве садржине: „Адам Вационе тражи Еву Вационе да би задовољавао бољи људски род на Месецу“.

СВА СУ ПРОНАЂЕНА

На светској изложби у Монреалу, која се управо одржава, свако дана се, према изјави управе изложбе, изгуби око стотину деце. Досад су сва изгубљена деца пронађена.

ПЛОДОВИ ВАСПИТАЊА

Од раног јутра мајмуница Рики прихватила се посла: спрема своју собу, пегла сукњу коју ће носити на представи. И чим то заврши притиче у помоћ особљу циркуса које спрема доручак за животиње: мркве нилском коњу, сено аатилопи, млеко удаву.

Недавно је Рики седела на камену очекујући своју тачку. У циркуској арили извођици су свој „програм“ нилски коњи. И наједном догодила се мала неприлика: хојорар нилским коњима — комадићи мркве — просули су се по поду арене. Љутито фрчући на дебелог неспретњаковића, Рики је зграбила метлу, улетела у арену и почела да чисти.

Гледаоци су тај њен упад примили као добро изведену и планирану тачку и поздравили је бурним аплаузом. Са-

мо је тренеру било јасно да су часови које он даје мајмуници начинили од ње праву чистуницу. Заборавили смо да кажемо, Рики је „члан“ циркуса у Москви.

ДО ПОСЛЕДЊЕ КАПИ

Вода окваси стакло и ма колико ми тресли чашу из које смо попили — капљице течности остаће на њеним зидовима. У обичном животу то и није важно. Али, хемичари

често морају да лупају главу како да потпуно испразне епрувету или реторту. Било би много zgodније и практич-

није када би вода, подобно живи, могла да се излије из посуде без икаквог остатка. И запитали су се: ако вода већ нема ту особину зар се не би зидови посуде могли учинити таквим да воду активно одбијају?

Совјетски проналазачи Милешкевич, Тројенко и Сујковска успели су да пронађу пасту која чини стакло хидрофобним. Довољно је нанети танак слој ове пасте на унутрашње зидове стаклене посуде па да се из ње до последње капи излије не само вода већ и ацетон, алкохол и многа друга течна једињења. Посуда се не мора прати јер после заливања остаје беспрекорно чиста. А ако такву посуду напуњену течношћу треба поставити на пламен — не бојте се: паста издржава температуру до 300 Целзијусових степени.

»ДУГ СТАЖ«

Шездесет седмогодишњи Чарл Хестон из Јужне Африке пре извесног времена изведен је на суд због крађе. На питање судије да ли же ли да позове адвоката, Хестон је рекао: „Ни сам не знам шта да радим. Знате, ово ми је први пут да ме за време мог четрдесетогодишњег „радног стажа“ ухватите у крађи!“

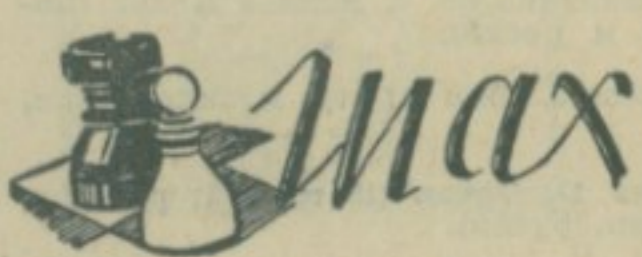
Забрањено паркирање

У Амстердаму су ступили на снагу нови саобраћајни прописи да би се унеколико избегао хаос који је настао када је дозвољено паркирање на тротоарима. Амстердамски градоначелник Ван Хал крећу је кроз град са специјалистима за саобраћај и фарбарима. Резултат: на 360 места забрањено је паркирање на тротоару. Градоначелник Ван Хал сам је узео четкицу и лонац са фарбом и повукао прву белу црту која означава забрану паркирања на једном месту.

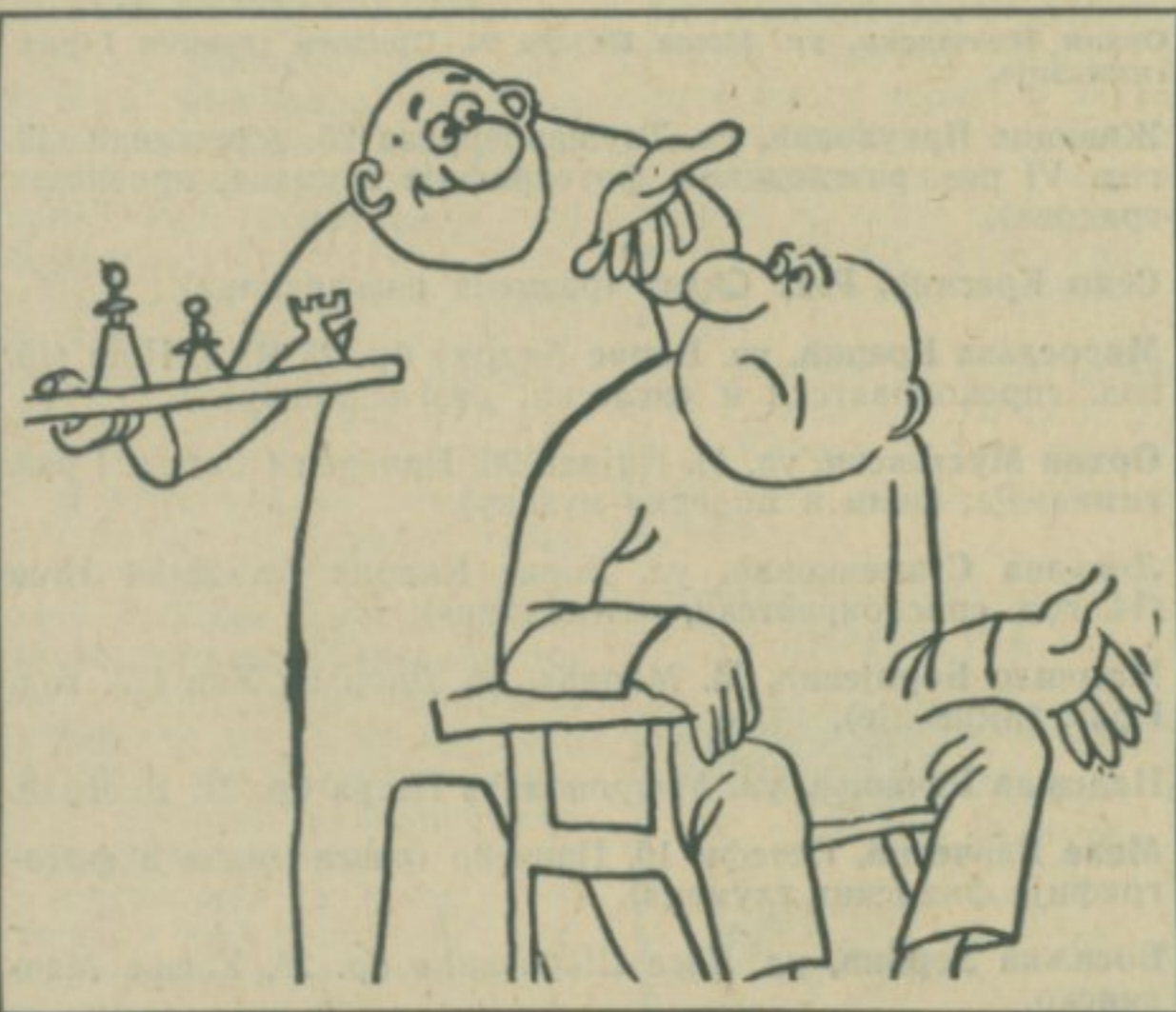
ЧУВАЈ СЕ СЕЊСКЕ РУКЕ

ПО РОМАНУ А. ШЕНОЕ
ЦРТА Ђ. ЛОБАЧЕВ

В. и М. Кашајеву:

НЕПРИХВАЋЕНИ ГАМБИТ

Једном сам имао прилике да учествујем у новогодишњем турниру у Хестингсу. Последњи дани године прошли су у упорним двобојима. Дошао је 31. децембар. Ујутро ми је пришао судија и рекао да мој противник моли да се наша партија пренесе за 10 часова увече.

— Знате — почео је да отеже судија — ваш противник је члан неке секте чији му закони забрањују да игра 31. децембра пре подне.

Морам да признам да ми изгледа да дочекам Нову годину поред шаховске табле нису били баш најпријатнији. Утолико пре што је, према старом веровању, то значило да ћу целу наредну годину провести поред табле са квадратима. Одлучио сам да се ипак борим против сујевеља.

Тачно у 22,00 часа битка је почела. Већ у другом потезу ја сам жртвовао пешака у отварању званом краљевски гамбит. Противник се замислио,

погледао је кроз прозор и одбио понуђену жртву. Ја сам наставио да нападам. У 22,40 понудио сам жртву фигуре. Противник се натмурио, устао је и пришао прозору. Он је десетак минута нешто гледао, затим је прекорно климнуо главом и, вративши се на своје место, одступио краљем опет ме прихватајући мој дар. Зачуђен таквом ситуацијом, ја сам се такође упутно прозору, али ипак нисам разумео шта се тамо могло видети.

У 23.51 ја сам после пола часа размишљања узео његову даму својом са намером да после измене пређем у повољну завршницу. Претуриривши столицу мој партнер је нагло потрчао према прозору, отворио га је скроз и почео да студира небо као леки убивач шаха. У почетку је на његовом лицу лутао неки осмех наде, да би га сменно израз разочарања. На крају је гримаса очајања искривила његово лице.

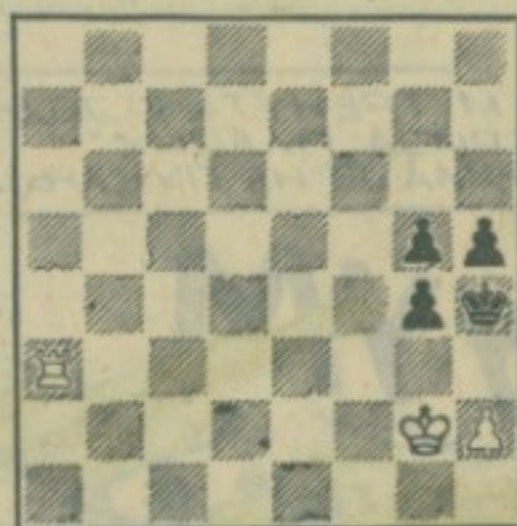
— Какав му је то чудан ритуал? — помислио сам ја, а он је лупнувши затворио прозор и пришао честитајући ми на победи.

— Реците ми ипак, мајсторе, — рекао сам у недоумици — зашто сте ми предали партију?

— Видите — рекао је он једва савлађујући сузе — закони моје секте бране ми да увече уочи Нове године ништа једем док се на небу не појави Месец. Због тога нисам могао да поједем ниједну вашу фигуру.

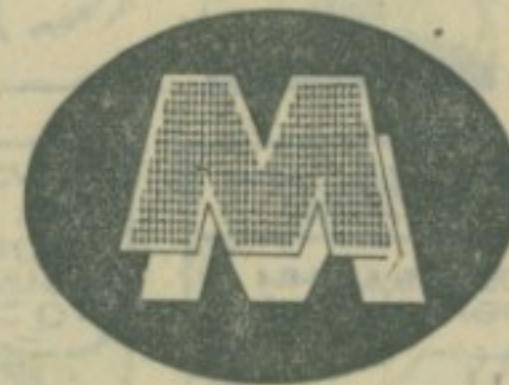
ШАХОВСКИ ПРОБЛЕМ

Овај шаховски задатак представља завршну позицију партије у којој је водич белих фигура био један од најпознатијих велемајстора шаха у почетку овога века. Акиба Рубинштајн (1882—1961). Црни краљ, окружен пешацима, као да се налази у непробојном утврђењу. Рубинштајн је пронашао „кључ“ за ефективно отварање позиције црног. То је потез...

Мат у 4 потеза
Бели: Кг2, Та3, Пх2 (3 фигуре)
Црни: Кх4, Пг4, г5, х5 (4. фиг.)

Решење: 1. Тх3+! гх+ 2. Кф3, г4+, 3. Кф4, г3, 4. хг+ и мат.

ОПЕТ У МОДИ

Тиролске хаљинице опет постају модерне за мале девојчице. Ми, који смо већ одавно израли из дечјих хаљина, сећамо се да смо их радо носили и да су нам тиролке биле најсвечаније хаљине. Материјал од којег се праве „тиролке“ спада у најјевтиније тканине тако да је и то један од разлога што ће се маме лако одлучити да својој девојчици направе бар једну овакву хаљиницу.

На нашим фотографијама је неколико различитих модела „тиролки“. Прва хаљиница је мало свеча-

нија: горњи део, у виду јелачета са бретелама, начињен је од црвене тканине (може се употребити црвена панаме). Блузица је од тањег, белог платна и украшена је „белим везом“ око ивицама рукава.

Друге две хаљинице су са кецељицама, које не морају увек бити од белог маркизета, већ и од плаве у једној од боја која је заступљена на хаљиници. На првој хаљиници изрез ивица рукава украшени су „белим везом“ а исто тако и доњи руб кецељице.

О СВЕМУ И СВАЧЕМУ

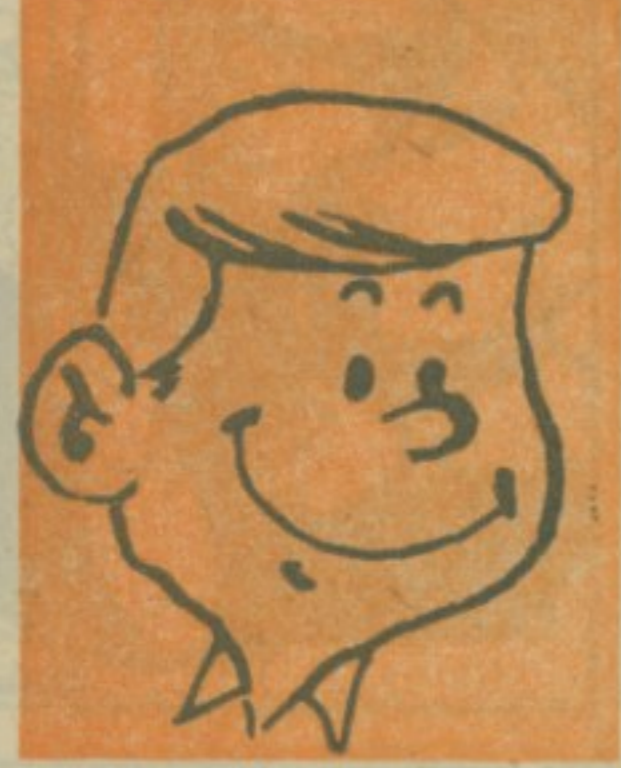

■ Први роман славног француског писца Жил Верна био је „Пет недеља у балону“ који је написао 1863. године.

■ На светском шампионату жаба одржаном у Елсбургу у Јужној Африци победио је жабац „Фанжан“ који је у два скока скокно на даљину од 6,30 метара и за собом оставио 400 осталих учесника. „Фанжан“ је тако потукао и светски рекорд који је држала једна америчка жаба скоком од 5,24 метра.

■ Капетан Давид Брејд, ко мандант брода „Глочестер сити“ отишао је недавно у пензију после 50 година проведених на мору. Овај шкотски капетан је први морепловац који је доживео да добије пензију компаније Бристол сити лејн, основане 1704. године; сви остали капетани ове компаније умрли су не доживевши тај дан.

● На питање колико мишића „раде“ на лицу кад се човек смеје а колико кад се мршти, неки научници су одговорили: жалосно лице „троши“ више енергије од радног, односно намрзљивог израза мобилише и до 33 мишића.

● Колику брзину постиже зец а колику корњача?

Корњача пређе четири стотине метара за један час а зец око педесетак километара.

■ У Калифорнији постоји град који се зове „1000 храстова“. Једна група стручњака хтела је да провери да ли име стварно одговара и избројала је да их има: 3.298.

Утеха из ваздуха...

Једна становница Лондона ишла је улицом док је дозгог викла. Погледала је горе. Стојећи у кабинџу снажан ветар. У једном моменту ветар јој је с главе однео нов шешир и она је почела да виче и моли за помоћ. Утеха јој је дошла из ваздуха: неко је одозго викла. Погледала је горе. Стојећи у кабинџу великога крана, на висини од 20 метара, неки човек махао јој је њеним шеширом. Успео је да га дохвати док је он летео ваздухом.

WALT DISNEY'S

ИЗВИДНИЦИ

Твоя читалаца

- Споменка Вожин, Нови Сад, пав. 3 ул. 5 1/6 Детељинара (15 година).
- Коста Стојадновић, Вршац, Змај Јовина бр. 87 (фотографије споменика, манастира).
- Милица Ивановић, Градигиште 4/2 Лозница (ученица Економске школе).
- Миле Боснар, ул. 7. априла бр. 85, Врчко (ученик VII разреда; разгледнице).
- Емира Субашић, осн. шк. „Мухарем Мерџић“, Тузла (VIII разреда; енглески, мађарски и српскохрватски).
- Здравко Гербер, ул. М. Тита 107, Славонска Осановица (26 година; студент технологије).
- Иванка Станисављевић, ул. Сава Јанков 48, Гај код Ковина (18 година).
- Милан Пеунић, Волничка 11, Врпаче, Загреб (18 год; стари новац).
- Анија Бабијановић, Станоја Главаша 8, Суботица (15 година; разгледнице глумаца).
- Миле Манојловић, Учитељска школа „Душан Јерковић“, Шабац (18 год; српскохрватски, енглески и евентуално француски).
- Марија Масин, ул. Градигишанска 4, Александрово, Суботица (филм, разгледнице глумаца).
- Андреја Тошић, ул. Цуле Кула 1, Ниш, (18 година, ученик гимназије).
- Ћурица Прелец, ШБ Гимназије, Врђевац, Подравина (18 година).
- Кочко Трајковски, VIII раз. О.Ш. „Васил Главинић“, Титов Велес (18 година; филателиста).
- Мирослава Миновић, ул. Бура Дукић 12, Краљево (14 година; фотографије глумаца).
- Зоран Станковић, Војводе Степе 14, Ниш (17 година; филателиста, музика, спорт, разгледнице).
- Вера Секулић, Саве Кнежевића 108, Избиште-Банат (18 година; филм, забавна музика).
- Страхиња Ђурђевић, село Извор, з.п. Доња Мутница код Паранина (16 год; марке, разгледнице).
- Ћурица Илић, ул. М. Тита 40, Медвеђа код Лесковца (18 година; разгледнице и маркце).
- Предраг Илић, Граничарска бр. 19 Нови Сад (18 год; српскохрватски и енглески).
- Драгица Тодоровић, ул. М. Тита бр. 30, Медвеђа код Лесковца (13 година).
- Петар Катанчић, ул. Киршек 82/а, Суботица (18 год; разгледнице градова и певача).
- Миlena Вучић, ул. Вука Караџића бр. 27, Вања Ковиљача (ученица VII разреда осн. школе).
- Владимир Бркић, Суботица, Фабрика бицикла „Партизан“ (стари новац и разгледнице; српскохрватски, мађарски и руски).
- Верица Секулић, Дунавска 23, Сремска Каменица (18 година; разгледнице и марке).
- Андреја Димитријевић, ул. Железничка бр. 2, Велика Плана (модерна музика, српскохрватски и руски).
- Мирјана Мезић, Војводе Танкосића 2, Ниш (17 год; музика, филм, разгледнице).
- Вељко Стојанчевић, ул. Топличка 17, Чачак (15 година; разгледнице, боскопске карте, енглески, руски).
- Миlena Мрковић, В. Назора Ш Зеница (VIII раз. осн. школе, салвете, разгледнице, српскохрватски и руски).
- Орхан МустаВСки, ул. Моша Пијаде 96, Призрен (ученик I раз. гимназије).
- Живкица Првуловић, ул. Таушановићева 26, Алексинац (12. год. VI раз. разгледнице, фотографије глумаца, проспекте градова).
- Секо Краснић, Р-22 Сплит (размена разгледница).
- Мирослава Крапић, ул. Борис Кидрич бр. 25 (I) 4, Ниш (15. год. српскохрватски и енглески; разгледнице).
- Орхан МустаВСки, ул. М. Пијаде 96, Призрен (16. год. I раз. гимназије; филм и модерну музiku).
- Љиљана Стаменковић, ул. Борис Кидрич бр. 25-1/4 Ниш (14. год. српскохрватски, разгледнице).
- Момчило Боројевић, М. Марића, 14, Двор на Уни (17. год. I раз. гимназије).
- Надежда Бачкоња, ул. Митрополита Петра бр. 21, Београд.
- Миле Верчевић, Петефи 10, Панчево (разгледнице и фотографије филмских глумаца).
- Босиљка Зорбић, ул. Васе Шарчевића бр. 28, Клење Мачванско.
- Власта Мицић, уч. II раз. техничке школе, Лесковац (разгледнице, фотографије фудбалера, рукометаша).
- Олга Миленковић, ул. Моме Стевановића, Младеновац (разгледнице, фотографије глумаца; VIII разред основне школе).
- Славо Станишић, Ваздухопловна гимназија „М. Тито“, Мостар (математику физику, руски).
- Зорка Јовановић, Трг Андријановића бр. 5 — Крњача код Београда (13. год. VI разред).
- Агим Бектеши, Триглаvsка 23, Косовска Митровица (19. год. поезија).
- Злата Шуговић, Средња пољопривредна школа, Пећ (14. год.; филм, забавна музика; српскохрватски и руски).
- Стоиле Петковски, ул. Никола Вапцаров 9 — Куманово (17. год. забавну музику, филм, разгледнице).
- Бранка Шиљак, ул. Булевар Лењина 91/15 — Нови Београд (11 год. разгледнице и салвете; српскохрватски и руски).
- Мустафа Алендаревић, ул. Валтерова бр. 8 — Пријепоље (16. год. спорт, забавна музика, филм).
- Вера Вујић, уч. III-2 СЕШ Лозница (18. год. књижевност, спорт и филм).

ПРИЧА

Око инспектора

Чим је Пјер Рошел узбуђеним гласом преко телефона саопштио инспектору Ди року да је његов ујак, богати банкар Рошел, извршио самоубиство, инспектор је кренуо на лице места. Пјер Рошел примио је инспектора на улазу. Био је то млад човек првених очју, немирних покрета, а његово лице одавало је човека који живи неуредним и распусним животом.

— Где је мртавац? — упита Ди рок.

— Горе у спаваћој соби, журно одговори Пјер Рошел. Нисмо ништа дотакли, али изван сваке је сумње — он је извршио самоубиство. Чим сам чуо хитац пожурио сам горе — ујак је лежао мртав у кревету са револвером у руци.

— Ви сте универзални наследник? упита Ди рок.

— Тачно, инспекторе, ја сам наследник. Али ко да мисли на тако нешто у овако страшном часу. Ви не знате колико сам волео ујака.

— Колико ми је познато он је плаћао ваше дугове?

— Па јесте, признаде Пјер. Увек је био великодушан према мени.

— Поведите ме горе, рече инспектор.

Пјер Рошел је ишао напред, а Ди рок за њим, утонуо у мисли. Колико му је било познато банкарска кућа Рошел била је солидна. Посматрано с те стране, онда

банкар Рошел није имао никакав узрок да одузме себи живот. Ди рок је познавао банкар Рошела. Имао је прилике да неколико пута с њим заједно свира. Наиме, банкар Рошел у слободном времену бавио се музиком и био изванредан виолиниста. Али од тих њихових сусрета прошле су године и Ди рок поред најбоље воље није могао да се сети извесних поједности. Дошао је рат, затим бурне послератне године и тежак свакодневни посао инспектора кривичне полиције.

Пјер Рошел отворио је једна врата и пустио инспектора да уђе први. Банкар је лежао потпуно одевен на свом кревету. Није био још потпуно хладан. Можда је тачно било време смрти које је навео млади Пјер Рошел. Уосталом, то ће утврдити полицијски лекар.

Метак је испаљен из близине. Та чињеница као и то да се револвер налазио у руци мртаваца свакако су били видан доказ да се радило о самоубиству. Ди рок је пришао ноћном сточићу на коме се налазио телефон и позвао полицијског лекара и фотографа. После тога мало је разгледао собу. На орману се налазила виолина. Он ју је узео и почео да посматра. Била је врло стара и скупоцена. Оставио ју је на траг.

— Ово је виолина вашег ујака? — упита је инспектор.

— Тако је. Ујак је дивно свирао. Једноставно не могу да разумем зашто је извршио самоубиство.

— Ни ја не разумем, рече Ди рок. Да ли је бивао често нерасположен?

— Ретко, рече Пјер.

Инспектор је поново ућутао и почео да шета по соби горе-доле. Мисли су му се и даље ројиле по глави.

Оједном је поново пришао орману и узео виолину. Нешто је на њој било друкчије него на другим виолинама. Дуго се није сетио шта је то, али му је одједном синило. Обратио се Пјеру Рошелу:

— Како видим ваш ујак је преправио своју виолину. Подбрадак се на њој не налази као обично код виолина, него је на месту као за леваке. Сада сам се сетио. Ваш ујак био је левак. Зар не?

Пјер Рошел је нелагодно климнуо главом.

Ди рок је поново баacio летимичан поглед на мртаваца и рекао. — Можете ли ми онда објаснити зашто је господин Рошел баш у часу своје смрти одступио од своје дугогодишње навике. Он држи револвер у десној руци... а био је левак...

Пјер Рошел је задрхтао, а инспектор је додао.

— Можда је боље да то не објашњавате мени, већ судијама који ће вам изрећи пресуду — због убиства.

Понекад је занимљиво завирити у старе часописе. С њихових пожутелих страница пахне мирис оне епохе када се биоскоп сматрао чудом, када је мисао да се од папира могу правити салвете изгледала фантастична. Из часописа од пре педесет година изабрали смо за наше читаоце неколико вести. Неке од њих свакако ће им изгледати наивне док ће друге бити готово акутелне.

КЛУБ СВЕТСКИХ ПУТНИКА

Међу многобројним америчким клубовима један од најзанимљивијих је „Клуб морепловаца светских путника“ који броји свега 140 људи.

Клуб има чланове у свим великим градовима света. У њихове дужности остало, спада и указивање гостопримства путницима који пролазе кроз њихову земљу.

Недавно је обављен избор новог члана клуба — адмирала Роберта Пирија. И мада је откривач Северног пола, једногласно примљен, предочено му је да он, иако је био на Северном полу, није путовао ниједном око целе Земљине кугле. Пири је одговорио да је он, бравећи на полу, не једном описао круг око Земљине осе.

Један од чланова клуба, Френк Кафи, досад је једнаест пута обишао Земљину куглу.

САВРЕМЕНО ДОМАЋИНСТВО ОД ХАРТИЈЕ

Амерички часопис посвећен индустрији хартије, об-

јавио је занимљив чланак који нам показује да се читава кућа може опремити предметима од папира.

Употреба хартије за израду картонских кутија, кофери, сандука и томе слично, опште је позната.

Мање је познато да се у данашње време од папира производе „балони“ за кобасице, да те кобасице имају добар укус, да се оне могу транспортовати у папирној амбалажи, чувати у хладњацима од папира и сервирати на папирним тањирима.

На столу се могу налазити папирне салвете. Прибор за јело може се опрати у папирној „вангли“ и избрисати убрисима од папира. Столице се могу фабриковати од хартије исто као и бочице, бокали, чиније и слично.

Од хартије се могу правити и покривачи. Прошле зиме у Европи су од хартије израђивали топле чарапе за војнике.

БИОСКОП У УЛОЗИ ДИРИГЕНТА

Прошло је време кад су се само малобројни срећници могли наслађивати певањем неког од великих певача. Данас је грамофон изменио то стање. Мада грамофон не може у потпуности да замени живо певање, ипак је замена што нам га он пружа толико савршена да се може рећи да је уметност највећих певача света постала доступна читавом човечанству.

Зар се такође не би могло удесити да се широка публика наслађује макар делићем оне чаролије која исходи из палице великих диригената?

Само је по себи разумљиво да би као средство за остварење ове идеје требало да послужи кинематограф — други велики проналазак наших дана.

Идеја се састоји у овом: да се кинематографски снимци неки од знаменитих диригената док диригује оркестром а затим би тај филм могао да замени живог диригента при музичком извођењу те исте композиције. „Кинематографски диригент“ дириговао би с великом екраном смешеног тако да читав оркестар може да га види.

ЈАПАНЦИ И СТРАНЦИ

У Јапану има много забачених крајева где Европјаци не навраћају, па ипак је учтивост јапанске владе толико велика да се свуда на јавним местима истичу плакати с упутством како се треба опходити са странцима. Ево шта између осталог стоји на тим плакатама.

„Треба запамтити да на јавним местима и у позорницама енглеске леди не скидају шешире.“

Енглески мушкарци и жене имају обичај да по улици иду подруку.

Ако странац извади часовник, то значи да жури некуд послон и да је према томе време да се опростите и одете.

Погрешно је сматрати да странци увек спремно одговарају на молбу да даду новац на зајам.“

Било би добро када би сви народи усвојили такву учтивост у односу према странцима.

НОВА ЧУДА

У старом свету постојало је седам светских чуда. Свет

је отада проживео више од 2000 година и сада га више не можете задивити таквим чудима. Сва она — чуда — превлазила су величином, лепотом и градитељском сме-

лошћу многих савремених грађевина.

Један лист у Чикагу спровео је анкету желећи да утвр-

ди шта се у данашње време сматра светским чудом.

Добијени одговори указали су на седам светских чуда данашњег времена: бежични телеграф, телефон, аероплан, радио, антитоксини, спектрална анализа и Рендгенови зраци.

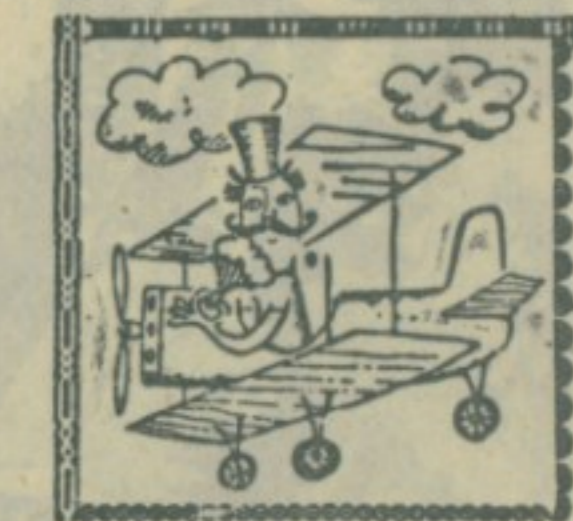
Као што видимо, савремена чуда искључиво су дела научне мисли.

БЕРБЕРНИЦА У АЕРОПЛАНУ

Занимљив догађај збио се недавно у околини Беча.

Пилот Коштел понудио је опкладу тврдећи да ће се, подиговши се у ваздух, сам, без ичije помоћи, у ваздуху... обријати. Опклада је прихваћена и закључена на 500 круна.

Дошао је дан који је Коштел одредио. На аеродрому Асперн скупило се много пилота, спортиста и обичних

радозналаца. Није прошло ни неколико минута а из хангара је на ливаду био извучен аероплан у који се сместио само Коштел. Понео је са собом сав прибор за бријање и без пратиоца брзо узлетео на висину од 1000 метара.

За време другог круга изнад аеродрома он се насапунао и чак почео да се брије. Пред њим се налазило мало огледало које му је дозвољавало да види како се брије. Све манипулације око бријања извео је потпуно спокојно управљајући истовременом посредством ногу. Аероплан је летео лагано и тачно.

После 20 минута Коштел се лепо спустио. Када је изишао из авиона лице му је било глатко избријано и тако је он добио опкладу.

ЧОВЕК ГОРИ

Домаћини је застао дах. У врту испред њене куће стајала су два човека. Одело једног од њих било је у пламену. Али човек се смејао. Климуо је главом, а тада га је његов пратилац посуо сувим прашком из једне кутије. Пламен се зачас угасио. На овакав упечатљив начин 40-годишњи Енглез Ерик Вајрајт прави рекламу за најновије средство за гашење пожара. У томе има много успеха.

НАЈВЕЋЕ ОГЛЕДАЛО

Недавно је у Америци направљено највеће огледало на свету: тешко је 12 тона и има пречник од 3,60 метара. На његовом брушењу стручњаци су радили скоро две године. Огледало је намењено опсерваторији у Чилеу.

БИК КОЈИ СЕЛИ

КАДА ИНДИЈАНСКИ ДЕЧАЦИ НАВРШЕ 16 ГОДИНА ЧЕКА ИХ ОНО ШТО СЕ ЗОВЕ ВЕЛИКИ ИСПИТ. ТО ЈЕ СТРАШНА ЦЕРЕМОНИЈА У КОЈОЈ ТРЕБА ДА ДОКАЖУ СНАГУ И ЗРЕЛОСТ БУДУЋИХ РАТНИКА **ЈАЗАЦА КОЈИ СКАЧЕ** ОД ВЕЛИКОГ ИСПИТА ДЕЛИЛО ЈЕ ТРИ ГОДИНЕ.

НАЈЗАД, У ПРОЛЕЋЕ 1851. ГОДИНЕ, ЈАЗА - ВАЦ КОЈИ СКАЧЕ ПОДВРГНУТ ЈЕ ВЕЛИКОМ ИСПИТУ СА ЈОШ 50 СВОЈИХ ВР - ШЊАКА...

ТРИ ДАНА И НОЋИ МЛАДИКИ СУ ОСТАЛИ У КОЛИБИ БЕЗ ЈЕЛА, ПИЋА И СНА ДОК СУ ВРАЦИ ИЗВОДИЛИ РИТУ - АЛНЕ ИГРЕ...

ЧЕТВРТОГ ДАНА УЈУТРУ, ЗАРЕЗАЛИ СУ НОЖЕМ РАМЕНА, МИШИЦЕ И ЛЕЂА МЛАДИХ ИНДИЈАНАЦА И У РАНЕ ИМ ЗАВУКЛИ ДРВЕНЕ ЧИВИЈЕ...

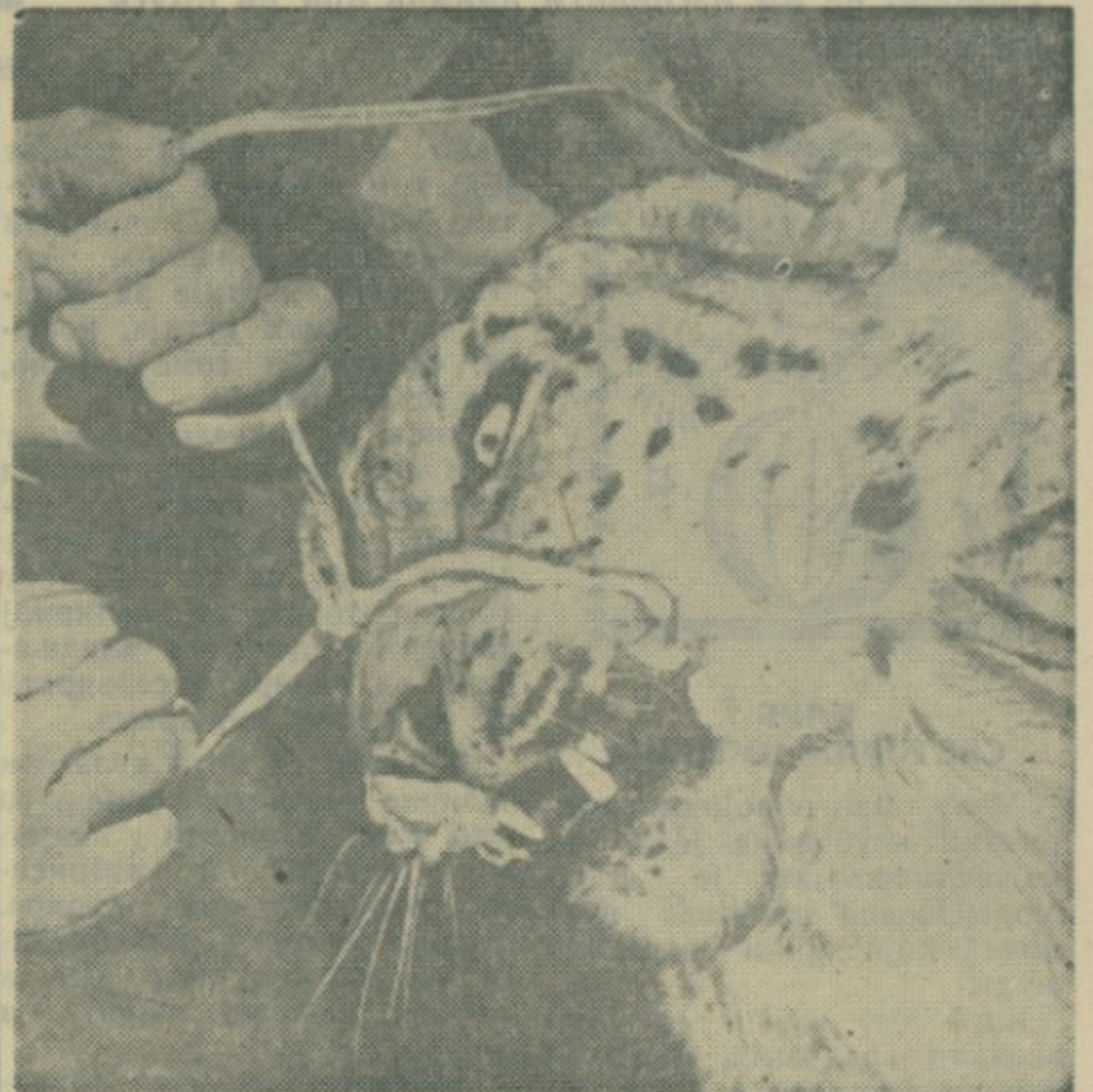
СА ЗАТИМ ИХ ВЕЗАВШИ ЗА ЧИВИЈЕ ЈАКУ УЖАД, ОБЕСИЛИ. НИЈЕДАН ОД МЛАДИЊА НИЈЕ НИ ЈАУКНУО...

ЦАКОМ ЛОВЕ ЛЕОПАРДЕ

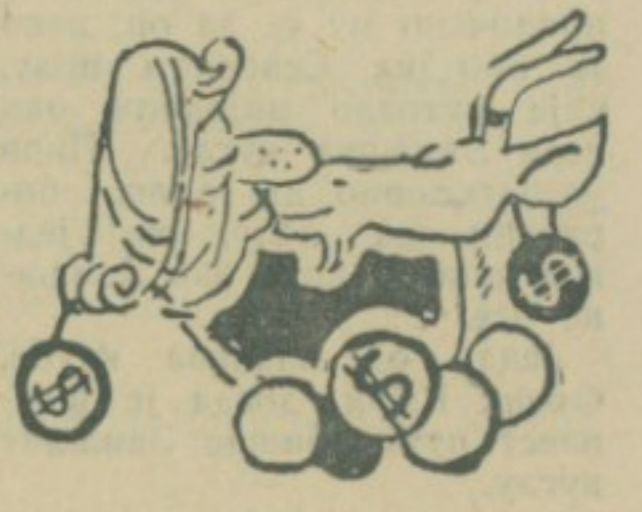
„Леопарда треба одлучно схватити за реп, пребацили му преко главе цак, везати шапе и диферовати га у зоолошки врт!“

Ово није шала, него кратко упутство за лов на леопарде у киргизским Тјан-Шан планинама. Чекир Абдрахманов, који има 54 године, лови већ четрдесет година. На тај начин он је успео да ухвати 27 ли-

Коза милионерка

У америчком граду Луисвилу угуинула је коза по имену Сигах која је две године била пуноправна власница банковног улога од преко 100.000 долара. Ту своту завештала јој је њена господарица, извесна мисис Макли. Тек сада, после козице смрти која је скончала од старости у седам наестој години, новац ће припасти сродницима мисис Макли.

Радионица у дрвету

У близини азербејџанског града Агдаша, крај магистрале која повезује Баку и Тбилиси, расте платан чија се старост цени на 1400 година. У дупљи циновског дрвета налази се ремонтна радионица која пружа услуге аутомобилистима.

ТАЧНО ТОЛИКО

Ухапшен што је прогутао лажне новчанице од десет долара, неки Марек Кренси из Провиденсе, у САД, изјавио је пред судијом да је то чинио само због опкладе. Пошто је проверио његову изјаву и уверио се да Марек говори истину, судија га је упитао колика је била опклада. „Сто долара“ — одговорио је оптужени. Онда „сто долара“ и казна — пресудио је судија.

СТАДИОН НА СТАРОМ ГРОБЉУ

Радови на подизању олимпијског села за 12.000 учесника олимпијаде у Мексику у 1968. години привремено су обустављени. На том је терену откривено гробље старо 2.300 година. Под надзором археолога досад је ископано десет скелета и многобројне посуде, бокала и чиније, с којима су покојници сахрањивани.

ЗАСЛУЖЕНА НАГРАДА

Управа „Клуба лажљиваца“ у граду Барлингтону, у савезној америчкој држави Висконсин, прогласила је за овогодишњег шампиона она у лагању неког Ерла Фокса који је написао следеће:

„За време мог службеног пута по Колораду, храна је била толико лоша да бих сигурно умро од глади да ми није било бибера и соли.“

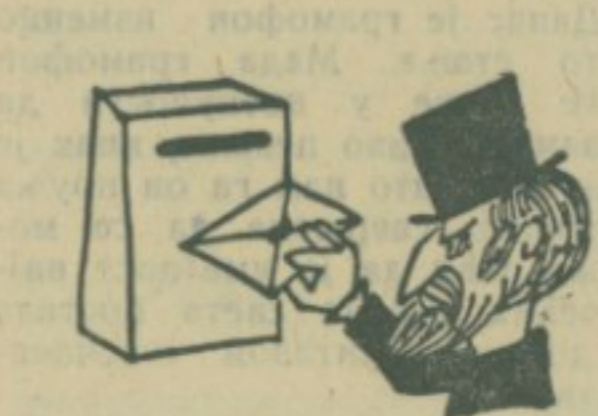
КАЗНА ЗА ЛУЛУ

Ирански министар-председник Амир Абас Ховеида добио је казнени налог од месне саобраћајне полиције два дана по објављивању једне његове фотографије у једном од иранских листова. На том

снимку Ховеида је за воланом свог аутомобила и са лулом у устима. Полиција сматра да се он тиме огрешно о саобраћајне прописе који забрањују пушење за воланом.

Министар-председник се бра- ни да за време вожње није пушио већ да је у зубима држао празну лулу. Његов адвокат тврди да постоје изгледи да први министар буде ослобођен јер се на снимку не види — дим.

ИЗДАВАЧЕВА ПРЕТЊА

Прича се да је седамдесетих година прошлог века Карл Маркс, који је тада жи-

вео у Лондону, добио писмо од издавача Брокхауса и Лајпцига:

„Поштовани господине докторе, Ви сте за годину и по дана задржали издавање другог тома Вашег дела „Капитал“ за који сте се обавезали да ћете написати за нашу издавачку кућу. Ако нам означени рукопис не буде уручен у року од пола године, бићемо принуђени да тај посао поручимо код другог аутора“.

Фармер Цек Тернер годинама је живео окружен медведима са којима је често имао сукобе. Овде описује како је убио највећег гризлија на свету.

ПРВИ СУСЕДИ МЕДВЕДА

Почетком 1957. године купио сам имање у планинском делу око реке Атарко изнад Лоуисам језера. Ту сам се настанно са женом и кћерком. Одмах сам подигао лепу кућу од борових стабала, обрадили смо, велику башту, која је требало да нас храни преко целе године, јер је најближе насеље било удаљено преко 80 километара.

Моја жена и наша осмогодишња девојчица поносно су ми говориле о башти, док сам ја био заокупљен стоком и ограђивањем имања. Али једног јутра жена ми је рекла да је управо видела мечку са двоје мечања како су побегли из баште где су начинили прави дармар.

Ни жена ни ја нисмо се плашили медведа, мада су то били гризли медведи, јер смо обоје били из тог краја, где их има доста и са којима су сусрети неизбежни. Али, и медведи и ми научили смо да се правимо да једни друге не примећујемо, иако смо били опрезни. Никад нисам радо убијао медведе, нити било коју другу дивљач, ако нисам био присиљен на то, али сам из искуства знао да је

једини начин да отерам мечку из тог краја тај да убијем једног мече. Зато сам почео да вребам мечку када се буде појавила у башти.

Неколико дана доцније, једног јутра приметио сам како се са мечањима гости у нашој башти. Полако сам изишао из куће, али не тако пажљиво да ме искусна мечка не примети. Чим ме је опазила побегла је са мечањима у шуму. Појурio сам за њом и после десетак минута, приметио сам једног мече у цбуни. Опалио сам. Био сам сигуран да сам га убио и оставио сам га да би се касније вратио.

После три-четири часа узео сам нож и секиру и кренуо да одерем мече. Али био сам изненађен када га нисам нашао тамо где сам га убио. Пратећи крвави траг нашао сам га тридесетак метара даље и то добро сакривеног испод једног дрвета и покривеног лишћем. То је било дело његове мајке. Међутим, нешто ме изненадило више од тога а то је да сам мало даље нашао још један крвав траг и пратећи га нашао сам и друго мече мртво. Вероватно

сам их обоје убио. Било ми је јакно жао.

Док сам се враћао кући од једног сам се нашао очи у очи са мечком. Стајала је од мене удаљена десетак метара и гледала ме право својим ситним очима из којих је избијала страховита освета. Био сам свестан да ме је тражила да ми врати дуг. Башио сам кочеве из руку и обема рукама стегао секиру насловниши се леђима уз стабло дрвета. Мечка је почела полако да ми се приближава, али када се нашао неколико корака од мене, опет је застала, вероватно, размишљајући како да ме нападне.

И раније сам имао непријатне сусрете са медведима и знао сам да ме само хладнокрвност и тачан, прави ударац могу спасти. Мечка је пришла још ближе и као боксер истурила једну шапу у намери да ме заваља да бих ја напрасно ударио секиром. Међутим, ја сам се само мало померило и чекао да приђе још ближе да бих је могао ударити по глави. Нисам дуго чекао. Нагло је кренула ка мени. Када је пришла на домак секире, ја сам је трес-

нуо по глави верујући да јој нема спаса. Ипак у последњем тренутку мечка је мало померила главу тако да је секира склизнула са лобање и задржала се на рамену.

Настали су страшни тренуци. Мечка је почела да урла као помањитала покушавајући да ми отме секиру, док је крв липтала низ њено тело. Иако сам био врло снажан, ипак сам осећао да нећу моћи дуже да се борим са снажним мечком. Покушала је неколико пута да ме удари, али сам ја све ударе избегао. Наглим трзајем мечка ми је истргла секиру из руке. Ко зна како би се провео да није изненада одјекнуо пуцањ. Збуњена пушњем и погођена у саме груди мечка се за тренутак спустила на земљу што је било довољно за моју жену да ми добади пушку. Нисам дао времена мечки да ме поново нападне већ сам из непосредне близине докрајчио њен живот. То ми је била добра лекција да се више негде не крећем без пушке.

Како је речила Атарко пуна риба то је у јесен цела долина речнице врела од медвела који су долазили у лов на рибе. Бил је дана када

сам одједном видео и по два-наест одраслих медведа са великим бројем младих. Мада сам им често прилазио и на сто метара, они ме нису дирали нити ја њих. Ипак сам имао неколико озбиљних судара са њима а нарочито са женкама које су биле у друштву младих.

Једне ноћи враћајући се на фарму по мраку, што сам иначе нерадо чинио, просто сам налетео на једну мечку и само захваљујући срећи што сам држао пушку у руци спремну спасао сам кожу, јер сам одмах окинуо онако на сумице, а после тога побегао. Кад сам ујутру отишао на место да видим шта се збило, нашао сам мечку мртву, док су два мечања још обигравала око мртве мајке.

Сусрет са џином

Године су пролазиле, а ми и медведи смо и даље живели у неком стању примирја. Снажне ограде спречавале су их да нам уништавају плод у башти и нападају стоку. Ја их нисам дирао док су они ловили рибу на реци, а у шуми сам избегавао места где би их могао срести.

У мају 1965. године, кренуо сам вјетром од куће у шуму да оправим неку ограду на једном имању подаље од куће. У руци сам носио секиру док сам пушку носио на леђима, јер нисам веровао да би у то време изгубио наћи на медведа тако близу куће. Медведи су обично долазили само у јесен ради пецања у реци или ако могу да уђу у башту. Преко зиме, у пролеће и лети, одлазили су дубље у шуму и тамо се крили, јер они нису желели друштво људи као ни ми њихово.

Једва сам прешао око три километра пробијајући се стазом кроз густу шуму, када сам на једном пропланку, тек обасјаним топлим пролећним сунцем, видео гризлија — правога џина. Имао сам прилике да пре тога видим најмање три стотине гризлија, али никад тако великог. Били смо удаљени један од другог око 30 метара.

Гризли ме је вероватно приметио раније, јер није познато да ли је најмање изнена-

ђење, као што је то био случај са мнош. Гледао ме је дрско право у очи, као да је желео да покаже ко је јачи. Нисам желео кавгу и зајо сам скренуо са стазе да бих га обишао и оставио на миру. Али он није тако мислио. Без икакве опомене, што обично чине мумлањем, појурio је као пас према мени да ми пресеца пут. Није ми дао времена ни да скинем пушку. Истину, успео сам да је скинем са леђа, али ми је у журби пала на земљу. Поново сам био принуђен да се борим наоружан секиром. Само, овог пута имао сам посла са правим џином међу гризли-медведима.

Знао сам ако га не убијем правим ударцем секире, да ми нема спаса и зато сам вешто маневрисао између дрвећа покушавајући да се некако дочекам пушке, јер сам са пушком био далеко сигурнији. Изгледало је да медвед схватно моју намеру, па ми није дозвољавао да се приближим пушци. Неколико пута је прилазио тако близу да сам једва успевао да избегнем његове ударце шапом, а он моје ударце секиром.

Ипак сам га једном приликом закичио ушницама по рамену и он је за тренутак застао, а то је било довољно да узмем пушку са земље и да му са неколико метара удаљености опалим метак у главу. Пај је на земљу уз страховит урлик, а онда је нагло скочио и појурio у мом правцу. Али, то је било све. Пао је после неколико корака и остао непомичан.

Нисам имао чиме да га измерим, али сам читао да се величина медведа мери према дужини лобање. Написао сам писмо управи Универзитета у Ванкуверу. Одговорили су ми да до сада највећи убијени гризли има дужину лобање око 26 сантиметара. Дужина лобање мога медведа износила је 27 сантиметара. Да би се ипак уверио да сам убио највећег гризлија, послао сам његову лобању на Универзитет да се тамо званично измери и добио сам званичну потврду да сам заиста убио досад највећег гризлија.

ШАРЕНА ВРТИШКА

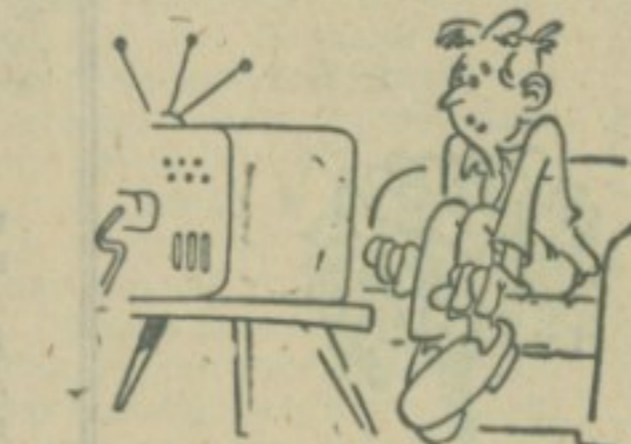

Какав напор треба да учини биљка, односно њен изданак, да би се пробио из земље на светлост дана? Да би добили одговор на ово питање амерички истраживачи су извршили низ опита служећи се специјалном апаратуром. Тако су открили да, на пример, биљчица кукуруза да би се пробила на светлост дана треба да развије снагу равну 0,25 килограма.

гама тресета и на дубини од два метра, остаци бране коју су изградили — даброви. Стабла јасике, од којих је стара брана била изграђена, сачувала су на себи јасно видљиве трагове зуба ових четвороногих неимара. Анализа дрвене грађе извршена по методу радиоактивног угљеника показала је да су да-

брови подигли ову брану отприлике 870 година пре наше ере.

просечни Американци проводе своје слободно време. Показало се да тај просечан Американца између 22 и 45 година овако распоредује своје слободно време у току једног дана: гледање телевизије — 150 минута; умивање, облачење, бријање — 60 минута; одмор — 53 минута; сан — 7 часова; читање — 0.

У Лондону је откривена вероватно најоригиналнија

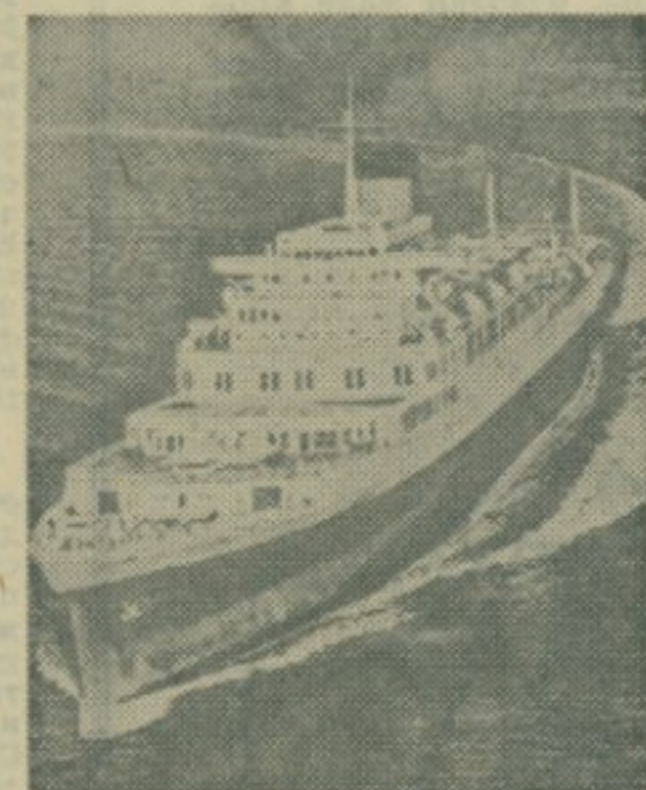
јувелирска радња на свету. У њој се могу купити круне, жезла, старински мачеви и остали атрибути краљевске власти. То, разуме се нису оригинали већ копије предмета који се чувају у ризницама европских краљевских кућа. Експонати ове оригиналне јувелирске радње намењени су разним музејима у свету.

ове врсте у читавом свету. У овој библиотеци све књиге су штампане словима већим но што је то уобичајено.

Један амерички институт за испитивање јавног мњења провео је занимљиву анкету с намером да утврди како

Познати енглески аутомобилисти Кен Чемберс и Ерик Цексон одлучили су да се такмиче са бродом „Виндзор Кастл“. Такмичарска стаза дуга је 11 хиљада км. од Капштата (Јужна Африка) до Саутемптона (Енглеска).

ТАКМИЧЕЊЕ БРОДА И АУТОМОБИЛА

У јужноафричком приморском граду Капштату одржаће се старт ове најнеобичније трке године: аутомобил против брода. „Виндзор Кастл“ је теретни брод који има око 37.000 бруто регистарских тона.

Кен Чемберс, који се 1963. возио у аутомобилу 40 дана око света, каже:

— Добићемо трку — брод ће бити побеђен. Савладаћемо пут за 11 дана. Свака четири сата измеђиваћемо се за воланом.

Путовања возача: Јужна Африка, Родезија, Замбија, Танзанија, Кенија, Угандна, Конго, Нигерија, Сахара, Алжир, Француска, Енглеска. Један спортски авион енглеске телевизије пратиће младе људе на њиховом путовању и давати извештаје.

ЈЕДАН ОД НАЈСМЕЛИЈИХ ПОДУХВАТА ДРУГОГ СВЕТСКОГ РАТА

КАКО ЈЕ ПРОБИЈЕНА СИГФРИДОВА ЛИНИЈА

Око десет часова пре под не 23. марта 1945. године један „мерцедес“ с ознаком Пете немачке оклопне армије пробијао се путем изрованих бомбама. У колима се налазио један пуковник, два мајора, три наредника и каплар који је шофирао. И официри и подофицири били су у униформама с ознаком СС јединица.

На први поглед није било ничег сумњивог што се једна нацистичка кола крећу ка унутрашњости Немачке, ка највећем и најбоље чуваном утврђењу у срцу Европе — Сигфридовој линији. Међутим, не обично је то што у колима нису седели Немци већ преобучени савезнички војници. Наредник Цори Кругер носио је чин пуковника а његови другови Хенри Гринмајер и Фред Шнајдер ознаке мајора. Остали су били подофицири.

С једне и друге стране пута којим се „мерцедес“ пробијао протезала се чувена Сигфридова линија дуга око 1800 километара, начичкана бункерима и другим подземним утврђењима, која су била обезбеђена и са земље и од напада из ваздуха. Безброј топова сакривених у одлично камуфлираним бункерима бранили су прилаз самој линији.

Пробијајући се преко изрованог пута „мерцедес“ је нашао на стражара. Зауставио их је. Надменим гласом, верно имитирајући СС официра, Кругер му се на одличном немачком обратио: „Ја сам пуковник Ото Шнајдман Обавештење официра за безбедност да желим одмах да га видиш“.

Само неколико минута касније отворио су се врата бункера и појавио се капетан. Кругер, који је био преклом Прус, одлично имитирајући пруску осорност и нагласак, наредио је капетану да му да пратњу за пролаз кроз минска поља до неких утврђења где треба да изврши смотру.

Тренутак само капетан је оклевао размишљајући да ли да затражи од пуковника пропусницу без које нико, без обзира на чин, није могао да се приближи Сигфридовој линији. Али, капетан је исто тако знао да је довољно само једна реч СС официра, па да се оде у затвор и изгуби главу.

Већ после два-три минута кренули су ка линији у прат-

њи једног каплара. Овај је, да би се приближио СС официрима, указивао на мине и друге препреке и објашњавао им како цео систем утврђења делује.

Најзад каплар их је довео до камуфлираних степеница које су водиле у подземне бункере. Пролазили су дугим добро утврђеним ходницима начичканим митраљеским и

Амерички и британска команданти сложили су се да се изврши фронтални напад на саму линију око тридесетак километара јужно од Ахена где је линија била најужа. Пуна двадесет и четири часа тешки топови и бомбардери тукли су тај сектор. Када је бомбардовање престало веровало се да је линија претворена у прах и пепео.

Многе европске државе изградиле су пред други светски рат систем војних утврђења на својим границама. Сигфридову линију или Западни бедем чинила су утврђења која је нацистичка Немачка подигла дуж своје западне стране према Француској, Белгији, делом и Холандији. Име је добила по легендарном јунаку германских епоса и бајки Сигфриду, коме се приписују одлике и дела многих хероја, као што је код нас случај са Краљевим Марком. За савезнике је Сигфридова линија била веома тешка, готово непрестива препрека. Али, оно што нису могли да учине бомбардери и топови, успело је да постигне неколико смелих војника.

Топовским гнездима. Каплар им је објаснио да се људство налази по собама и да поседује гнезда само у случају потребе. Када су стигли до бункера, за који им је каплар рекао да је командни центар за тај део сектора, Кругер му је наредио да се врати у своју јединицу.

Чим се каплар изгубио, Кругер је почео да лупа у врата. „Отвори! Овде пуковник Шнајдман из Треће СС дивизије“.

Врата су се одмах отворила и један млади потпоручник рапортирао је. Поред њега у бункеру је било још двадесет војника. Кругер је отпоздравио и рекао: „Ово је инспекција вашег сектора и људи. Постројте се!“

Кад су се војници постројили, потпоручник је и сам стао на десно крило. Кругер је тада наредио својим људима да их „преброје“. Три тобожња СС наредника су осула паљбу из својих аутомата и војници су попадали као сноље.

— На посао момци! — рекао је Кругер. — Не смејемо губити ни тренутак јер од нас зависи живот хиљада наших војника.

Скупа лекција

Савезнички стратеги су од самог почетка знали да ће Сигфридова линија бити тврд орач.

Тачно у пет часова ујутру 19. марта 1945. године савезнички војници кренули су у напад. Талас за таласом кретао се ка „смирвеној“ линији. Међутим, када су се војници приближили бункерима схватили су у каквој су заблуди: безброј митраљеза и топова отворило је смртоносну ватру од које није било заклона. Више од 60 одсто војника пало је од те паљбе. У девет часова наређење је повлачење. Био је то један од најтежих пораза после савезничког искрцавања. Сутрадан, тачно у исто време, у пет часова, отпочео је напад тенковима. Око 550 тенкова и 5 хиљада људи опрезно се кретало ка немачким линијама. Извесно време у немачким бункерима владала је тишина, као да у њима није било ни живе душе. А онда, изненада, грунули су топови калибра 105 мм. Тенкови су експлодирани и горели као да су од картона. Војници који су ишли иза тенкова нису могли ни напред ни назад и тако су представљали одличну мету за немачке митраљезе. На крају су се окренули одакле су дошли. Бежали су без обзира на наређења својих старешина. Био је то потпуни пораз.

Те ноћи, дуго је горела светлост у савезничком Главном штабу. Свима је било јасно да фронтални напад не може

успети. Требало је наћи чеки други начин да се Немци победо. Али какав? О обиласку утврђења није могло бити ни говора јер се линија протезала на искувише дугим простору.

Француски пуковник Бене Рошел, из Обавештајне службе, први је дошао на идеју да се утврђена линија може освојити лукавством. Он је одлично познавао распоред Сигфридове линије и знао ње ну слабу тачку. Ма како сама линија била одлично утврђена, она је била лако рањива, кад би се једном продрло у њу. Он је сматрао да неколико смелих војника, који одлично говоре немачки, могу да се увуку у саму линију утврђења. Кад се већ нађу унутра, могли би да ликвидирају посаде неколико бункера и тако отворе пут савезничким војницима.

План је био тако невероватан да се граничио са лудошћу. Па ипак, знало се из искуства дугогодишњег ратовања, што је неки план дрскији утолико има више наде да се успе. Сем тога, људи из Обавештајне службе знали су о подвојности немачких војних команданата и СС официра.

План је био прихваћен још исте ноћи. Требало је само наћи људе који одлично говоре немачки и који би се добровољно прихватили овог опасног подухвата. Добровољцима је речено: „Носићете немачке униформе а то значи, у случају да вас ухвати, неминуовно стрељање. И поред тога нико није одустао.“

После две ноћи авион их је искрцао у једну њиву у близини шуме. Ноћ су провели у пласту сена пазили добро да не упрљају униформе, јер СС официри увек морају изгледати уредно. Ујутру су кренули пешито ка унутрашњости Немачке.

Касније су сели у један „мерцедес“ којим је шофирао један каплар. Кругер је наредио шоферу да стане и да их пребаци до првих немачких линија. Већ после два часа они не само да су стигли до немачких линија већ су и успели да ликвидирају једно упориште.

У чељустима лава

Кругер је схватио да је нацистичко грешку што је наредио да се ликвидира то упориште. Сигурно су сви суседни сектори већ обавештени да

СС официри врше инспекцију и биће врло сумњиво ако остану само ту. Зато је одлучно да настави са инспекцијом пошто су претходно уклонили лешеве и опрали под.

Телефон је звонио сваких петнаест минута. То је био уобичајени позивни знак ради провере сигурности. Кругер, који је у столу потпоручника нашао лозинке, одговарао је да је све у реду. Међутим, према упутствима морао се јављати лично сам потпоручник и зато је Кругер објаснио да се у бункеру врши смотра и да је потпоручник заузет.

Око подне Кругер је кренуо у инспекцију суседног бункера остављајући у првом своја два човека. Тамо га је дочекао један поручник коме је Кругер одмах рекао да врши инспекцију и да није задовољан оним што је видео: храна је слаба, оружје није чисто, под је прљав а сто није одавно рибан.

Два часа војници су уређивали док нису довели све у ред. За то време поручник је све чинио да одбровољи „пуковника“. Све што је имао најбоље за јело и пиће било је изнето на сто. Кругер је нервозно гледао на сат, време му је пролазило искувише споро, а пре мрака није смео ништа да предузима. Рачунао је да изврши још две-три инспекције. Пред сам мрак вратили су се у свој „штаб“, како су назвали бункер где су побили Немце. После вечере направили су распоред за напад. Пет људи је кренуло у освајање Сигфридове линије! Један је остао у бункеру да одговара на телефонске позиве.

Најзад — пробој

За следећи час сва три бункера у којима је вршио инспекције у току тог дана, била су уништена као и онај први. У сваком од њих оставио је Кругер, по једног човека да одговара на телефонске позиве.

Први део плана француског пуковника био је остварен лакше него што су се надали. Лукавство је учинило оно што није могла снага. Рука у Сигфридовој линији била је начињена, само је требало да се она искористи. Кругер је почео да даје уговорене сигнале а у исто време наредио својим људима да пуцају из свих освојених бункера да би на тај начин уклонили сваку сумњу због сигнала. Само минут-два касније из немачког штаба су затражили објашњење за сигнале и пуцање.

Убрзо су, према договору, савезничка артиљерија и авијација отпочеле напад на суседне секторе. Кругер је са својим људима отворио ватру на минска поља испред свог сектора користећи општу гужву. На нови уговорени знак двеста савезничких војника почело је пуцање да се приближава Кругером сектору. Све су то били стручњаци за минирање и употребу бацача пламена.

Како су се савезнички војници приближавали Кругер је отворио ватру, али преко њих, да би на тај начин стално заваривао Немце као да је тај део у акцији. Кад су се савезнички војници довољно приближили самим утврђењима, Кругер је изашао из бункера да их дочека. То је био најопаснији тренутак за њега, пошто је био у немачкој униформи. Срећом све се добро свршило и веза је успостављена!

Од тог тренутка надлежност Кругера је престала а команду је преузео амерички мајор Ерл Петерсон, који се налазио на челу групе која је прва стигла до утврђења.

Немци су најзад увидели да на том сектору нешто није било у реду, па су почели да га туку са свих страна. Тешки топови из суседних бункера сејали су пустош међу савезничким војницима. Мада су губили били велики, напад се више није могао зауставити. Отвор се брзо ширио и ујутру је већ неколико дивизија било продрло кроз линију. И последњи отпор је био сломљен.

Јесте ли већ чули

га...

... највећи коронграф — уређај за посматрање и проучавање Сунчеве круне — подигнут је у Совјетском Савезу. Пречник његовог главног објектива износи 535 милиметара.

... као одлучан противник празноверја хотелијер Грис из Берна обележио је све собе у свом хотелу бројем 13 и означио их као 13А,

13Б, 13Ц, итд.

... научници сматрају да би на површини Месеца могло бити дијаманата али да је њихова количина незнатна.

... у стара времена, када су се још носиле перјанице, пера су се увек налазила на левој страни да не би сметала покретима десне руке у којој је био мач. Остатак те навике сачувао се до данас: трака на мушким шеширима има машину на левој страни.

... упорним вежбањем човек може да научи

да за један минут прочита и по 500 речи.

... у малајским џунглама открити је племе Амазонки. У том племену „право грађанство“ имају само жене и деца. У то царство „слабије поља“ мушкарци смеју да дођу само једном месечно. Остало време они живе одвојено али у потпуној зависности од Амазонки.

НЕВОЉЕ С НОВЦЕМ

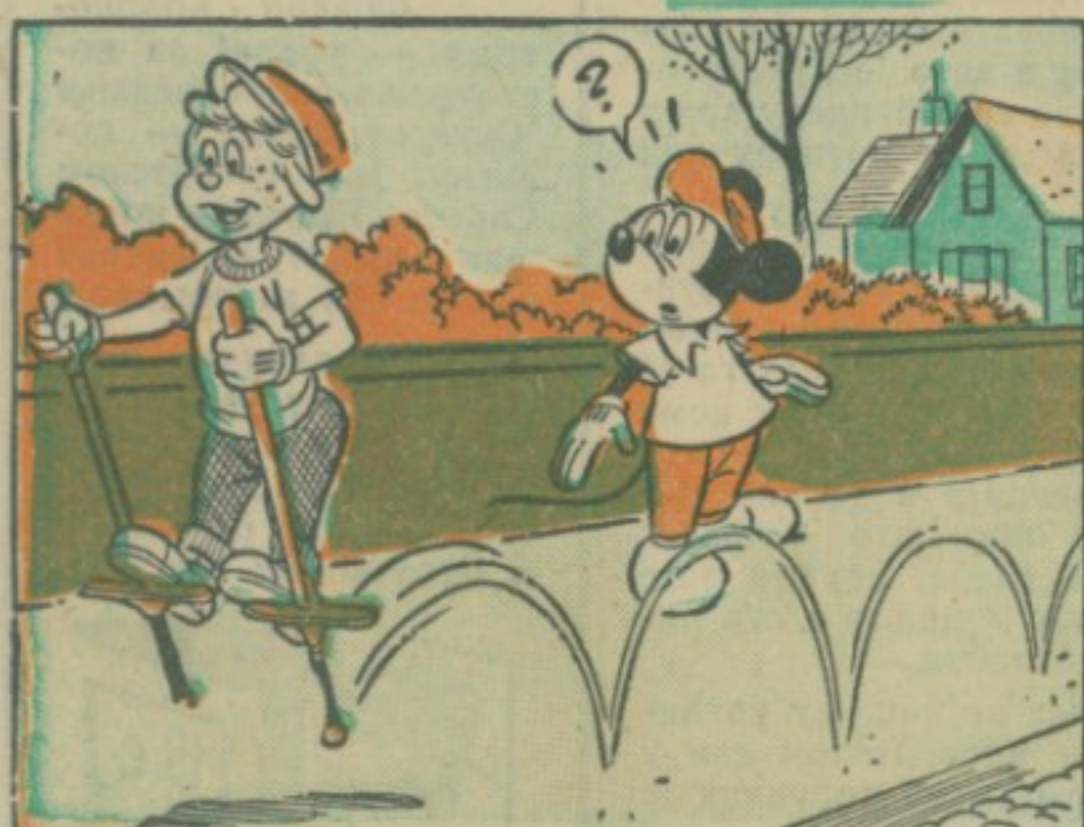
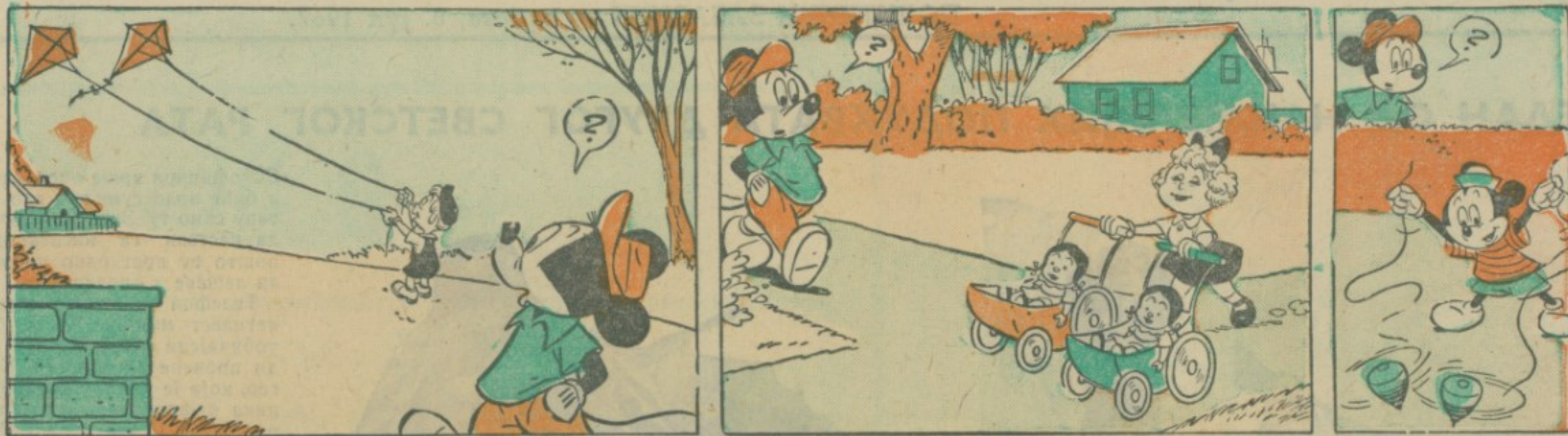
Обијачи који су маја ове године „олакшали“ банку у португалском граду Фигуеира де Фоз за милијарду и 600 милиона наших динара, мораће да се потруде и да сав њовац потроше до краја децембра. Јер, португалско Министарство финансија одлучило је да од 1. јануара повуче из опција све новчанице од 1000 ескуда и наместо њих изда нове. Како се највећи део плења састојао баш од оваквих новчаница, обичајима је остало свега шест месеци да потроше новац. А како су поред тога властима познати бројеви несталих новчаница, обичајима ће вероватно од свега остати само хрпа безвредног папира.

НАЈВЕЋА ПИСТА ЗА СКИЈАЊЕ

Највећа на свету писта за скијање подигнута је у Дијепоу на атлантској обали Француске. За изградњу ове писте употребљено је 7.000 квадратних метара синтетичког материјала. Писта је дуга 300, а широка 30 метара. Она има успиначу и стазу за санкање.

WALT
DISNEY

МИКИ

← ЦОНИ ХАЗАРД → ФРЕНК РОБИН

ЦОНИ ХАЗАРД
УСПЕО ЈЕ
ДА СПАСЕ МАЛОГ
СЛОНА,
МАМУТА,
МАСКОТУ ФИЛМСКЕ
ЕКИПЕ,
ИЗ КАНЦИ
РАЊЕНОГ ТИГРА.
И САД СЕ
ВРАЋА У ЛОГОР
ДА
ГЛУМИЦИ СЕРИЗ
ПОСТАВИ НЕКОЛИКО
ПИТАЊА.

